

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.

ΑΡΙΘ. 45

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμον, κρῆτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐποικοδομητικαὶ ἀποκαλύψεις — Βουλγάρων κακουργίαι —
Ἀποκαλύψεων συνέχεις — Ἡ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ
Ρωμίᾳ κατάστασις — Εἰδήσεις ἐκ Κωδίκων Θρησκευτῶν — Ἐκ
κλησιαστικὰ χρονικά.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Καταχωρίζωμεν, ὧδε, τρία δημοσίευματα τοῦ
βουλγαρικοῦ τύπου, ὧν τὴν ἀξίαν, διὰ τὰ πολύτιμα
συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, κρί-
νομεν ὅλως περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν. Τούτων τὸ
Α' εἶνε ἀρθρίδιόν τι τῆς ἐφημερίδος «Βουλγαρία» ὁρ-
γάνου τῶν Τσαγκωρικῶν, ἐν ᾧ χαρακτηρίζονται ὡς
ἀκριβέσταται καὶ ἀληθέσταται αἱ ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου
Νάτσεβιτς γενόμεναι ἀποκαλύψεις περὶ τοῦ ἀνθελ-
ληνικοῦ καὶ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ ἡ ἐνο-
χὸς σχέσις τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως πρὸς
αὐτά. Τὸ Β' εἶνε ἄρθρον τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου
τῶν ἐθνικῶν, τῆς «Μίρ», ἐξ οὗ καταφαίνεται ἡ
σχέσις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὰ βουλγαρικά κο-
μιτάτα καὶ ἡ ἀσυνέπεια τῶν διαβεβαιώσεων αὐτῆς
πρὸς τὰς Δυνάμεις περὶ τῶν φιλειρηνικῶν αὐτῆς
διαθέσεων. Τὸ ἄρθρον τοῦτο προεκλήθη ἐκ τῆς δη-

μοσιεύσεως τριῶν ἄρθρων ἐν τῇ ἐφημερίδι «Πρέπο-
ρετς», τῷ ὁργάνῳ τῶν δημοκρατικῶν, ὑπὸ ἀνωτέ-
ρου ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν
καὶ ἰδιαιτέρου συμβούλου τοῦ κ. Στάντσεφ, τοῦ
Π. Πέντσεφ, ὁ ὁποῖος, ἐν τοῖς ρηθεῖσιν ἄρθροις, ὑπε-
στήριξεν ὅτι ἡ «Ἐσωτερικὴ Διοργάνωσις» δεόν νὰ
διοργανωθῇ ἐπὶ ἄλλων βάσεων «διὰ μέλλουσιν ἐν
Μακεδονίᾳ, διὰ πυρὸς καὶ φλογῶν, ἐνέργειαν»·
ὅπερ προεκάλεσεν ἀποκαλύψεις περὶ τοῦ προσώπου
τοῦ κ. Π. Πέντσεφ καὶ τῆς σχέσεως τῆς Βουλγα-
ρικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν «Ἐσωτερικὴν Διορ-
γάνωσιν», γενομένης ὑπὸ τοῦ Στ. Νικολώφ, ἐφέδρου
ἀξιωματικοῦ τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ καὶ ἐμπί-
στου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου.

Τὸ Γ' καὶ τελευταῖον δημοσίευμα εἶνε ἀντα-
πόκρισις τις ἐκ Σκοπίων, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ
«Ἐσπερινῷ Ταχυδρόμῳ» τῆς ἐχδόσεως Σιάγκωφ,
ἣτις προεκλήθη ἐκ τῶν αὐτῶν ἄρθρων τοῦ Π.
Πέντσεφ καὶ ἡ ὁποία, ἐν λεπτομερείαις, ἀναφέρει
τὰς κακουργίας καὶ θηριωδίας τῶν βουλγαρικῶν
συμμοριῶν τῆς «Ἐσωτερικῆς Διοργανώσεως»,
ἐναντίον αὐτῶν τούτων τῶν Βουλγάρων.

Α'.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Νάτσεβιτς.

«Αἱ ἀποκαλύψεις αὗται ἔσχον ἀπήχησιν καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Τὸ ἐν Παρίσις ἐκδιδόμενον δεκαπενθήμερον περιοδικὸν «L' Hellenisme» ἐδημοσίευσεν ἐκ Σόφικας ἀνταπόκρισιν, περιέχουσαν τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ τέως διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Βουλγαρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὰς ἀντιφάσεις τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ καὶ ἱεραρχικῶς ἀρχηγοῦ τοῦ κ. Ρ. Πετρώφ.

»Τὰ σχόλια, ἅπερ ποιεῖται τὸ ἐλληνικὸν ὄργανον ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν γεγονότων, ἀναμφισβητήτως θὰ ἐμποιήσωσιν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐν Εὐρώπῃ καὶ θὰ διαθέσωσιν τὴν κοινὴν γνώμην ἐπιζημίως κατὰ τῶν ἡμετέρων συμφερόντων. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν οἰκτερόμενον τοσοῦτον τὴν ἀκριτομυθίαν τοῦ κ. Νάτσεβιτς, ἣν τοσοῦτον αὐστηρῶς καὶ ὑποκριτικῶς κατεδίκασαν οἱ ἔνοχοι τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν Μακεδονίᾳ καταστροφῶν, ὅσον λυπούμεθα διὰ τὴν θλιβερὰν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ πρώην εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως ἐν Κων(σταντι)πόλει τόσον πιστῶς ἀπεικονίζει εἰς τὰς ἀποκαλύψεις του. Ἀναντιρρήτως αἱ ἠθικαὶ καὶ ὑλικά καταστροφὰι, αἱ διοργανωθείσαι καὶ ἐνεργηθείσαι ὑπὸ τῆς ἀπαισίας Κυβερνήσεως Πετρώφ — Πετκώφ εἶναι αἱ ἐπισκιάσασαι τὸ ἀγαθὸν ὄνομα τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους καὶ αἱ πλήξασαι καιρίως τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, δι' ὅπερ δὲν δύναται πᾶς τίμιος Βούλγαρος παρὰ νὰ ἀγανακτῇ».

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Βουλγαρία» ἀριθ. 95 καὶ ἡμερ. 28 Σεπτεμβρίου 1907).

Β'.

Ἡ πάλιν μεταξὺ τῶν Μακεδόνων ἀγωνιστῶν.

«Ὁ μέλλον ἱστορικὸς θὰ εὐρεθῇ ἐν δυσκόλῳ θέσει προκειμένου ἀόριστον τὸ πρόσωπον, ὅπερ διεδραμάτισαν ἐν τῇ Μακεδονο-Ἀδριανουπολιτικῇ ὑποθέσει αἱ διαφοροὶ συμμορίαι καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς διαφόροις Μακεδονο-Ἀδριανουπολιτικοῖς κομιτάτοις. Ὁ ἱστορικὸς θὰ ἀγνοῇ εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τοὺς ἀλληλοδιωγμοὺς, τοὺς ἀντιφυσικοὺς τούτους ἀνταγωνιστάς, οἵτινες καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὅποτε πάντες βλέπουσιν ὅτι τὸ ἄγμα τῶν συμμοριῶν ἔπαυσεν, ἐξακολουθοῦσι νὰ κατασχύνωσι τὴν βουλγαρικὴν τιμὴν καὶ τὴν

βουλγαρικὴν ἀξιοπρέπειαν. Ἀλλ' οἷα δὴ ποτε καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲν θὰ ἐξαίρεσιν ἐκ τῆς κατηγορίας καὶ τὰς βουλγαρικὰς ἐκείνας κυβερνήσεις, παρ' αἷς ἐξεδηλώθησαν αἱ ἀντιζηλιαὶ καὶ οἱ διωγμοὶ οὗτοι, ἰδίᾳ δὲ τὴν προῦσαν κυβερνήσιν.

»Καὶ σήμερον ἔτι, ὅποτε τοῖς πᾶσι τυγχάνει ὀφθαλμοφανές ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἐνεργείας ἐν Μακεδονίᾳ δέον νὰ μεταβληθῶσι, βλέπομεν ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις περισσότερον φροντίζει πῶς νὰ ἐξάπτη τὸ μῖσος μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπαναστατικῶν Κομιτάτων καὶ πῶς νὰ δημιουργῇ αἰτίας ταραχῶν ἐν τοῖς ὑποδοῦλοις βουλγαρικοῖς τιμήμασι. Πολεμικὴ τις δὲ, ἐσχάτως ἀναφύεισα μεταξὺ τοῦ ἐν ἐφεδρείᾳ ἀξιωματικοῦ Στ. Νικόλωφ, τοῦ μέχρι χθὲς ὀπαδοῦ τοῦ Γιάννη Σανδάσκη καὶ τοῦ Πέντσεφ, θέτει τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν εἰς οὐχὶ εὐχρηστον θέσιν.

Οἱ ἀναγκῶσται ἡμῶν γνωρίζουσιν ὅτι ἡμεῖς ἀπέχομεν ἀπὸ τοῦ νὰ ταχθῶμεν πρὸς οἰονδήποτε τῶν δύο ἐσωτερικῶν καὶ ἐνὸς ἐξωτερικοῦ κομιτάτου τῆς Μακεδονο-Ἀδριανουπολιτικῆς ὑποθέσεως, καθ' ὅσον ὑπεθέτομεν ὅτι ὅλα τὰ Κομιτάτα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἐνεργῶσι πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, πλὴν κατὰ διαφόρους τρόπους. Τοσοῦτο μᾶλλον εἵχομεν δίκαιον νὰ σκεπτώμεθα οὕτω περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ἦσαν ἐξίσου ἄξιοι τῶν μεγαλειτέρων τιμῶν.

Ἐν μόνον ὑπάρχει ὅπερ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς εἶνε δυνατόν καὶ νῦν νὰ γίνηται λόγος περὶ μελλούσης συμμοριακῆς κινήσεως, ἀκριβῶς παρ' ἀνθρώπων οἵτινες εὐρίσκονται ἐν δεσμοῖς πληθυστάτοις μετὰ τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν δημοσιεύει διὰ τοῦ τύπου ὁ ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς Στ. Νικόλωφ, ὀπαδὸς τοῦ στρατηγοῦ Τσόντσεφ, ἐν τρισὶ ἡμερησίαις ἐφημερίδι τῆς πρωτευούσης, γίνεται δῆλον ὅτι ὁ συντάκτης τῶν ἄρθρων ἐν τῇ ἐφημερίδι «Πρόπορετς» κ. Πέντσεφ, ὅστις καίτοι μόνος τοῦ ὀμολογεῖ ὅτι τὸ συμμοριακὸν κίνημα, παθὸν ἔκτρωσιν, δὲν δύναται νὰ φανῇ ἐπωφελὲς εἰς τὸ ἔργον, οὐχ ἥττον ὑποστηρίζει πάλιν κατ' ἀρχὴν αὐτὴν τὴν δρᾶσιν, εἶνε ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργοῦ Στάντσεφ. Πλέον τι: αὐτὸς οὗτος ὁ Πέντσεφ, κατὰ τὸ 1905 ἔτος, μετὰ τὴν ἐκκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἦτο εἷς ἐξ ἐκεί-

νων οἵτινες ἐνοχοποιοῦν τὴν Βουλγαρίαν δι' εἰδικῶν ἐγκυκλίων ἐπὶ σωβινισμῷ ὡς ἀποστέρουσαν νὰ δεχθῇ τὸ σύνθημα, «ἡ Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνες», λέγων ὅτι ἡ Κυβέρνησις αὐτῆς ἐσκόρπιζεν ἑκατομμύρια πρὸς ἐξαγορὰν τῶν συνειδήσεων καὶ κατέφενγεν εἰς τὰ μεγαλείτερα μέσα, ἵνα πείσῃ τὸν ἔξω κόσμον ὅτι ἡ Μακεδονία κατοκεῖτο μόνον ὑπὸ ὁμογενῶν αὐτοῦ.

» Ἐκ τῶν ἀποκλύψεων τούτων τοῦ ἐφένδρου τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος ἀξιωματικοῦ, ἐμείνχμεν αὐτὸ τοῦτο ἐμβρόντητοι. Διερωτώμεθα ἂν εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ κ. Πέντσεφ πρὸ δύο ἐτῶν ἐνοχοποιεῖ τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ «διασπαθίσει ἑκατομμυρίων πρὸς ἐξαγορὰν» κτλ. κτλ. ὡς διῃσχυρίζεται ὁ ὁπαδὸς τοῦ στρατηγοῦ Γκόντσεφ· πῶς τότε ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύμβουλος τοῦ ὑπουργοῦ Στάντσεφ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐξωτερικῆς πολιτικῆς; Ἀντὶ τίνων μέσων ἐπέισθη ν' ἀπαρνηθῇ τὴν κατὰ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως προπαγάνδαν τοῦ 1905 καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ σήμερον πολιτικὴν ὅπως ἀντίθετον;

Οὐδόλως γνωρίζομεν τὸν Πέντσεφ, ὅστις, ἐξ ἀμειλίας ἀντιπάλου τοῦ Μπορίς Σαράφωφ, ἐγένετο τῶρα στενὸς φίλος καὶ συναγωνιστής, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἐνοήσωμεν τὴν μεταβλητὴν ταύτην· πῶς, σύμβουλος ὢν τοῦ Στάντσεφ, ἐξέρχεται διὰ τοῦ ὀνόματός του ἐν ταῖς ἐφημερίδιν, ἀκριβῶς σήμερον ὁπότε ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις εἶνε ὑπόχρεως νὰ δώσῃ ἀποδείξεις ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ὅτι οὐδεμίαν ἐν Μακεδονίᾳ συμμαριακὴν κίνησιν ἐνθαρρύνει, νὰ ὁμιλῇ περὶ μελλούσης διὰ πυρὸς καὶ φλογῶν συμμαριακῆς κινήσεως ἐπὶ νέων βάσεων καὶ νὰ ἐνοχοποιῇ ἐπὶ προδοσίᾳ τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Βούλγαρον Ἐξαρχον. Ἐὰν σήμερον ἀποκαλύπτονται διὰ τοῦτύπου οἱ δεσμοὶ τοῦ ὑπουργοῦ Στάντσεφ μετὰ τοῦ κ. Πέντσεφ, παρ' ἐνὸς ἐμπίστου τῆς Α. Β. Υ. ἐφένδρου ἀξιωματικοῦ, ὁποῖα θὰ ᾖ ἡ ἐντύπωσις οὐ μόνον παρὰ τοῖς ὀθωμανικοῖς κύκλοις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς εὐρωπαϊκοῖς; Ἐὰν ὁ κ. Πέντσεφ εἴχῃ ἀνάγκην ὠρισμένης χρηματικῆς ἀμοιβῆς, εἴτε διὰ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος ἐκδουλεύσεις του, ἂν ἔχῃ τοιαύτας, εἴτε διότι ἔπαυσε τὴν πολεμικὴν του κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἀμοιβὴ αὕτη δὲν ἦτο ἄρα γε δυνατόν νὰ τῷ δοθῇ δι' ἄλλου τινὸς τρόπου ἀντὶ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐπίσημος ὑπηρεσία τοῦ συμβούλου τοῦ ὑπουρ-

γοῦ Στάντσεφ; Αἱ ἐγκύκλιοι καὶ αἱ ἐξηγήσεις, ἃς δίδει ὁ κ. Στάντσεφ ὑπὲρ τῶν βουλγαρικῶν συμφερόντων ἐν Μακεδονίᾳ, οὕτως ἢ ἄλλως εἰσὶ μετριώταται καὶ σχεδὸν παιδαριώδεις· ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ ἐξασθενήσωσιν αὐταὶ καὶ δι' αὐτοῦ, ὅτι οὗτος περιστοιχίζεται ὑπὸ ὑπαλλήλων, οἵτινες ἡγοῦνται φανεροῦς προπαγάνδας διὰ μελλούσας φιλοπολέμους ἐνεργείας ἀπὸ μέρους τῶν βουλγαρικῶν συμμαριῶν ἐν Μακεδονίᾳ; Μάλιστα καὶ ἂν εἴχῃ δίκαιον ὁ κ. Πέντσεφ ἐν τῇ θεωρίᾳ αὐτοῦ, ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ διδάσκῃ αὐτὴν ἐνυπογράφως, ἐνῶ εἶνε συναγωνιστής τοῦ Στάντσεφ;

» Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡμεῖς θὰ περιπλυνώμεθα ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ, χωρὶς νὰ μνηθάνωμεν τὸν τακτικὸν καὶ στρατηγικὸν δρόμον.

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Μίρ»

τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1907 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2243.

Γ'

Αἱ συμμαριαί.

(εἰδικὴ ἀνταπόκρισις ἐκ Σκοπίων)

« Ἐν τῇ ἐφημερίδι «Πρέπορετς» (ἀριθ. 106, 108 καὶ 109) ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως τρία ἄρθρα ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν «Συμμαριακὴ δράσις τῆς Ἑσωτερικῆς Διοργανώσεως» φέροντα τὴν ὑπογράφην Π. Πέντσεφ. Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ γε νῦν, εἶνε τὸ ζωτικώτερον μετὰ τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν ζητημάτων καὶ τῶν ἡμετέρων συμφερόντων, καὶ διὰ τοῦτο θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ συμπληρώσω τὰς σκέψεις τοῦ κ. Πέντσεφ. Παρκακλῶ νὰ φανῇτε τὸσον εὐμενεῖς καὶ ἀμερόληπτοι, ὥστε ν' ἀκούσητε ἐμοῦ καὶ νὰ ἐπιτρέψῃτε ν' ἀκούσωσι καὶ οἱ ἀνταγώνιστάς μου. Ἡ συμμαριακὴ ἐνέργεια πρὸ πολλοῦ ἔψαλε τὸ κύκνειον ἄσμά της. Τοῦτο ἀναγνωρίζει καὶ ὁ κ. Πέντσεφ, μετὰ τῆς διαφοράς ταύτης ὅτι οὗτος εὐρίσκει ὅτι εἶνε ἀναγκασιότατη ἡ εἰσαγωγὴ σπουδαίων μεταρρυθμίσεων, τιθεμένης τῆς συμμαριακῆς ἐνεργείας ἐπὶ ὅλως ἄλλοιων βάσεων. Δόξα τῷ Θεῷ ὅτι ἐφθάσαμεν μέχρι τῆς συναισθήσεως τοῦ αὐτοεξευτελισμοῦ ἡμῶν, εἰς ὃν ἐρρίφθημεν, καὶ ἥτις συναίσθησις εἶνε πρόοδος. Εἰς τὴν γνῶμην τοῦ κ. Πέντσεφ ὅτι ἡ συμμαριακὴ ἐνέργεια ἔψαλε τὸ κύκνειον ἄσμά της, θὰ προσθέσω τι, ἥτοι, ὅτι νῦν, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, τὰ ἡμέτερα συμφέροντα ἐν Μακεδονίᾳ δὲν ἔχουσι χεῖρονα ἔχθρον τῶν βουλγαρικῶν συμμαριῶν, δι' ὧν γεννῶνται ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα . . . ἡ σφαγὴ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου. Ἀποδείξεις τούτου

ἐκ τοῦ παρελθόντος ὑπάρχουσι πλεῖσται ὁσαι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἀναξέσω πληγὰς, ἀλλὰ θὰ φέρω τοιαύτας, ἐκ τῆς τελευταίας δράσεως τῆς «Ἐσωτερικῆς Διοργανώσεως» καὶ τῶν διμμοριῶν αὐτῆς.

«Κατὰ μῆνα Ἰούλιον τρ. ἔτ. ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ πλούσιος ἔμπορος Ἰάκωβος Σκλόδα μετέβη εἰς Βελεσσά πρὸς ἀγορὰν ὀπίου. Οἱ ἐκεί ἀρχηγοὶ τῆς Διοργανώσεως ἀποφασίζουσι νὰ αἰχμαλωτίσωσιν αὐτὸν ἵνα λάβωσι πλούσια λύτρᾱ. Μιᾶ τῶν νυκτῶν ἐτελείτο γάμος ἐν τινι βουλγαρικῇ οἰκογενείᾳ ὅπου καὶ ἐβραχίος τις ἦτο προσκεκλημένος εἰς διασκεδάσιν. Συνώδευσεν αὐτὸν ὁ Γιώσος Παρτάλεφ, ἄνθρωπος τῆς Διοργανώσεως, ὅστις εἶχε γνωρίμην μετὰ τοῦ ἐμπόρου. Ὁ τελευταῖος οὗτος, μετὰ τὴν διασκεδάσιν, ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ Τσάκωφ καὶ ἀπήχθη εἰς τὸ χωρίον Κάτω Τσίτσοβο. Μετὰ τοῦ ἐμπόρου ἦχθη αἰχμάλωτος καὶ αὐτός ὁ λησταποδόχος Γιώσος Παρτάλεφ. Ἦρξαντο διαπραγματεύσεις, ἐξηκολούθησαν ἐπὶ μῆνας, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξαν εἰς ὀρισμένην συμφωνίαν. Κατὰ τὴν διανομήν ὅμως τῶν λύτρων ἀνεφύησαν ἐριδὲς τὶς πόσᾱ νὰ λάβῃ. Ὁ Γιώσος Παρτάλεφ ἐζήτησε τὸ μερίδιόν του. Συνεπεία τῶν διαπληκτισμῶν, ὁ Γιώσος κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Βελεσσῶν εἰς θάνατον, ὅπερ ἀνηγγέλθη ἐγγράφως εἰς τὴν συμμορίαν ἐν Τσίτσοβῳ. Τὸ γράμμα τυχαίως ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ Γιώσο, ὅστις ἔμαθεν ὅτι ἐδίδοτο διαταγὴ εἰς τὴν συμμορίαν, ὅπως, ἅμα τῇ λήψει τῆς διαταγῆς, ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν ἔμπορον καὶ φονεύσῃ τὸν Παρτάλεφ. Ὁ τελευταῖος ἀμέσως ἔλαβε μέτρα πρὸς σωτηρίαν του. Παρεδόθη εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν καὶ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα. Ἀπεστάλη στρατός, ὅστις περιεκύκλωσε τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ ἐκρατεῖτο ὁ ἔμπορος. Ἡ συμμορία μόλις κατάρθωσε νὰ σωθῇ, ὁ δὲ ἐβραχίος ἀφέθη ζῶν καὶ ὑγιής. Μετὰ ταῦτα ἤρξαντο αἱ φυλακίσεις. Τό γε νῦν ὑπάρχουσι φυλακισμένοι ἐν Βελεσσοῖς δεκάδες τινες προύχοντων ἐκ τῶν χωρίων καὶ ἐκ τῆς πόλεως. Αἱ ἀποκαλύψεις ἐξακολουθοῦσι καὶ αἱ φυλακίσεις λαμβάνουσιν ὁσημέραι μεγάλας διαστάσεις.

»Τῇ 14 Σ)βρίου πλησίον τῆς πόλεως Κοτσάνη (ἴσως Κοζάνης Σ.Σ.Ε.Α.) συνήφθη μάχη μετὰξὺ δύο βουλγαρικῶν συμμοριῶν. Ἐκ τῆς πρώτης ἔπεσαν νεκροὶ τέσσαρες καὶ δύο ἐπληγώθησαν. Πῶς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τοῦτο ἢ ἀλληλοσφαγὴν;

»Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ἄνθρωποι τοῦ Κομιτάτου ἐζήτησαν χρήματα παρὰ τοῦ Ἰβάν Ἀγγέλωφ ἐκ

τοῦ χωρίου «Ἐλεσνίτσας» τῆς ἐπαρχίας Πετριτσίου. Οὗτος ἠνέθη νὰ δώσῃ, συνεπεία τοῦ ὀποίου ἠπειλήθη θανάτῳ. Τοῦτου περιελθόντος εἰς γνῶσιν τῶν Ἀρχῶν, ἐφυλακίσθη καὶ τέλος κατεδικάσθησαν εἰς 3—5 ἐτῶν φυλάκισιν 12 ἐκ τῶν προύχοντων τοῦ χωρίου, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ κομιτάτον τοῦ χωρίου. Ἦδη τῇ 10 Σ)βρίου, ὁ Ἰβάν Ἀγγέλωφ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῆς Διοργανώσεως ὡς ἐν τῷ νερομύλῳ του, κειμένῳ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου.

»Ἀπὸ τινος αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαὶ βιάζουσι διὰ φόβων, πυρὸς καὶ αἰχμαλωσίας τοὺς χωρικοὺς νὰ μὴ ὑποκύπτωσιν εἰς ἀπειλὰς Ἑλλήνων καὶ Σέρβων καὶ βία νὰ ἐπιβάλλωσιν αὐτοῖς ἀγάπην εἰς τὸν ἐθνισμόν των. Τοῦτο εἶνε λίαν κινδυνώδες καὶ ἐπιβλαβὲς μέσον, ὅπερ φέρει ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

»Δυστυχῶς τοῦτο δὲν θέλουσι καὶ δὲν δύνανται νὰ συναισθανθῶσι κύκλοι τινὲς ἡμέτεροι καὶ ἐξακολουθοῦσι κατὰ τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων ἡμῶν νὰ ὑποστηρίζωσι καὶ συμπαθῶσι τὰς συμμορίας καὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς πράξεις τῆς Διοργανώσεως.

»Ἐσχάτως ἐν τῷ τμήματι Σκοπίων ἐδημιουργήθη ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας ζήτημα, ὅπερ θὰ ἐνισχύσῃ τὸν σερβισμόν κατὰ τὰ μέρη ταῦτα καὶ θὰ ζημιώσῃ μεγάλως τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν.

Τοῦτο τί ἄλλο εἶνε ἢ αὐτοεξόντωσις χωρὶς νὰ παρῇ ὠφέλειά τις; Δὲν εἶνε τοῦτο ἐνίσχυσις τοῦ σερβισμοῦ ἐν τῷ τμήματι Σκοπίων, ἐργασία οὐδυνῶς συμφέρουσα ἡμῖν;

»Ἄλλη βουλγαρικὴ συμμορία, διὰ τῶν ἀπερισκέπτων αὐτῆς καὶ παιδαριωδῶν διαβημάτων, ἐργάζεται ἀσυναισθήτως πρὸς στερήωσιν τοῦ σερβισμοῦ ἐν τῷ τμήματι Περλεπέ. Τὸ χωρίον Νικόδημον κεῖται ἐν τῷ Καζᾷ Περλεπέ καὶ εἶνε ἐξαρχικόν. Πρὸ τινος σερβικῆς συμμορίας εἰσῆλθε καὶ διενουκτέρευσεν ἐν αὐτῷ, ἐννοεῖται, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ πείσῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ γίνωσι Σέρβοι. Ἀπὸ μέρους τῶν χωρικῶν οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀπόδειξις, ὅτι οὗτοι ἐφοβήθησαν καὶ ἐπέσθησαν νὰ ἐγκυτλίπωσι τὴν ἐθνικότητά των. Τῇ 8 Σεπτεμβρίου, βουλγαρικὴ τις συμμορία ἐγκυθιδρύθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἐκ Περλεπέ εἰς τὸ χωρίον Νικόδημον καὶ ἐκράτησεν ἅπκντας τοὺς χωρικοὺς τοῦ χωρίου, οἵτινες ἐπέστρεπον ἐκ τῆς ἀγορᾶς Περλεπέ. Μετὰ τοῦτο ἡ συμμορία ἐξελέξατο τρεῖς ἐκ τῶν χωρικῶν, οὓς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἀπέλυσεν. Ἀμ-

φιβάλλετε ἄραγε ὅτι οἱ συγγενεῖς καὶ λοιποὶ οἰκεῖοι αὐτῶν δὲν θὰ γείνωσιν, ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις, οἱ θερμότεροι ὁπαδοὶ τοῦ σερβισμοῦ; Καὶ ἰδοὺ διὰ τῆς βρβρότητός μας ἀντὶ νὰ ἐκδιώξωμεν, ἡμεῖς τὸν ἀντὶ ἐνισχύομεν τὸν σερβισμόν. Ἐπὶ κλημβάνω ὅτι τὸ χωρίον Νικόδημον εἶνε ἐξαρχικόν.

»Ἐσχάτως, ὑπὸ τὰς ἀπειλὰς καὶ ἐξαγορὰς συνειδησεων βουλγαρικῶν συμμοριῶν, χωρικοὶ τινες ἐκ τῶν χωρίων Κρίστετς καὶ Ὁρέχοβετς, τοῦ τμήματος Περλεπέ, ἤρξαντο ὑποκύπτοντα εἰς τὴν σερβικὴν προπαγάνδαν. Τῇ 10 Σεπτεμβρίου αἱ συμμορίαι τῶν Βουλγάρων ὁπλαρχηγῶν Τάνε Νικόλωφ καὶ Πέτρικ Ατσεφ εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον Κρίστετς καὶ συνέλαβον αἰχμαλώτους τὸν Μπόσκον Ἰβάνωφ καὶ Θεόδωρον Ἰβάνωφ. Αἱ αὗται συμμορίαι, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον Ὁρέχοβετς καὶ ἀπήγαγον τοὺς χωρικοὺς Μήρσο Μήνεφ, δῆμαρχον, Ἀντώνιον Μπασμάτα, Σπύρον Τάνοφσκην, Στεφ. Τάνοφσκην καὶ Νικ. Σύστεφ. Ἐκτὸς τοῦ χωρίου ἐσφάγη ὁ Ἀντὼν Μπασμάτα.

»ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἡμεῖς καὶ πλείους ἀνθρώπων ἐχέφρωνων οἱ ἐξ τῶν κρατηθέντων ἐξ Ὁρέχοβετς καὶ Κρίστετς ἀφῆθησαν ἐλεύθεροι μετὰ τινα χρόνον, ἀλλ' ἀμφιβάλλετε ὅτι οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος Ἀντὼν Μπασμάτα δὲν θὰ μείνωσιν ἐσαεὶ σερβομαχνεῖς; Τὸ αἶμα ἀναμφιδόλως στερεοῖ.

»Ὡ καὶ πόσα τοιαῦτα παραδείγματα δὲν ὑπάρχουσιν, ἐξ ὧν ραγίζεται ἡ καρδιά τῶν ἀνθρώπων! Ἀλλὰ τί νὰ γείνη; Ἡ ἡμετέρα ὑπόθεσις ἔπαθεν ἔκτροσιν, ἡ δὲ κυβερνήσις ἡμῶν, ἀντὶ νὰ καταδιώκῃ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Κομιτάτου, χορηγεῖ αὐτοῖς πλήρη ἐλευθερίαν νὰ κλέπτωσι τὰς ἀποθήκας καὶ νὰ φέρωσι τὰ ὅπλα Μάνλιχερ ἐνταῦθα καὶ παραδίδωσι ταῦτα εἰς τοὺς δολοφόνους, τοὺς δὲ ἡμετέρους ἐντίμους συμπολίτας, ὡς λ. χ. τὸν Στ. Ποπῶφ, νὰ φονεύωσιν ἐν μέσῃ ὁδῷ Σοφίᾳς.

Ἡρξάμεθα αἰσχυρόμενοι ἐκ τοῦ ἡμετέρου ὀνόματος, κύριε συντάκτα, — Αὐπν. θῆτε ἡμᾶς.

ΒΑΡΔΑΡΙΑΝΟΣ

(Ἐκ τοῦ «Ἑσπερινῶν Ταχυδρόμου» Σάγκωφ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1907).

Τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας ἐπικυροῖ καὶ ἡ ἐφημερίς «Γρασδανίν» (Πολίτης) τῆς 16 Ὀκτωβρίου, ἀναπτύσσουσα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὅτι πᾶσα συζή-

τησις περὶ τῶν καλῶν ἢ κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δράσεως τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν εἶναι περιττή, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως ὁ καταρτισμὸς συμμοριῶν ἐν μέσῃ Σοφίᾳ, χωρὶς ἡ Κυβέρνησις ἢ τὰ μακεδονικὰ Κομιτάτα νὰ παρεμποδίζωσι τὸν καταρτισμὸν ἢ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν διὰ τὴν Μακεδονίαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἐκ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Βετσέρνα Πόστα» (Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος) Σιάγκωφ τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1907, ἀριθ. 2211/710 ἀρϋόμενοι μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τὸ παρὰ πόδας ἀξιανάγνωστον ἄρθρον.

«Αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι ἐνώπιον τῶν βουλγαρικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.

(τοῦ ἡμετέρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτοῦ)

»Ἐσχάτως αἱ ἐκ Μακεδονίας εἰδήσεις ὑπῆρξαν ἐκτάκτως πλούσιαι εἰς φοβερὰ κακουργήματα. Οἱ ἐνταῦθα εὐρωπαϊκοὶ κύκλοι ἀποροῦσι μεγάλως ἐπὶ τούτοις, διότι εἶχον συνειθίσῃ νὰ βλέπωσι τοὺς Βουλγάρους μᾶλλον ἐχέφρονας τῶν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων. Ὑλιν ἐπικρίσεων καὶ συλλυπητηρίων ἔδωκαν κατ' αὐτὰς αἱ ληφθεῖσαι λεπτομέρειαι· 1) περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἀνω Βρόδης, θεωρηθείσης ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου ἐν Θεσσαλονίκῃ δικαστηρίου παρόντων τῶν γενικῶν προξένων Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας καὶ πολλῶν προξενικῶν διερμυνέων· 2) περὶ τῆς πυρπολήσεως ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν ἐνὸς μέρους τοῦ χωρίου Νεγοβάνης τῆς ἐπαρχίας Φλωρίνης καὶ 3) περὶ τῆς πυρπολήσεως, ἐπίσης ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας, τοῦ χωρίου Ρακόβου, τῆς ἐπαρχίας Βιτωλίων.

»Ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἀνω Βρόδης, ἥτις ἀπέδειξεν, ἡλίου φαινότερον, μέχρι ποίου σημείου ἐξέπεσαν καὶ πόσον ὀλέθρια ὑπῆρξαν αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι καὶ τὰ βουλγαρικὰ κομιτάτα, ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡ Ἀνω Βρόδη ἦτο τὸ κέντρον τοῦ νομοῦ Σερρών ἀπὸ ἀπόψεως τῆς ἐνεργείας τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν καὶ κομιτάτων. Ἀρχηγοὶ καὶ

χειραγωγοὶ ὑπῆρξαν ὁ Ἰβάν Ζήλεφ καὶ ὁ διδάσκαλος Δημήταρ Τριανταφύλλωφ, ἀμφότεροι ἐκ τοῦ χωρίου Βρόδην. Μετ' αὐτῶν συνειργάζετο καὶ ὁ Γεώργη Κιατίπωφ, νέος μεμορφωμένος, ἀλλ' ἀνήθικος καὶ ἐξηχρειωμένος. Οἱ ἀρχηγοὶ Ζήλεφ καὶ Τριανταφύλλωφ ἤρξαντο διαπραττοντες καταχρήσεις καὶ αὐθαιρεσίας πολλὰς· εἰσέπραττον χρήματα παρὰ τῶν κατοίκων ἐν εὐρεῖ μέτρῳ καὶ ἐδασάνιζον ἀνηλεῶς καὶ ἐφόνευσον διὰ τῶν συμμοριῶν πάντα ὅστις ἐτόλμα νὰ ἐναντιωθῇ

»Μάρτυρες κατέθεσαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνελέγησαν καὶ ἀπεστάλησαν εἰς Βουλγαρίαν 1800 λίραι πρὸς ἀγορὰν ὀπλῶν. Ἡ δυσαρέσκεια καὶ αἱ ταραχαὶ ἐφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον, πρὸ πάντων μετὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ κομιτάτου Βρόδην διαπραχθέντας φόνους, ἀνευ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, τῶν Βουλγάρων Χρήστου Στογιάννωφ, Γεωργίου Χρήστωφ, Μιχαήλ Παπᾶ Χρήστωφ, τεσσάρων ἄλλων ἐκ τοῦ χωρίου Βανίτσας καὶ ἑτέρων ἀθῶων ἀνθρώπων. Μέλη τινὰ γνωστὰ τῆς ἐν Βρόδῃ κοινωνίας ἤρξαντο νὰ ἐργάζωνται κατὰ τοῦ Ζήλεφ καὶ Τριανταφύλλωφ. Ἐσχηματίσθη νέον μυστικὸν Κομιτάτον, τοῦ ὁποίου ἀρχηγὸς ἐγένετο ὁ Γεώργη Κιατίπωφ, συνεργάτης τῶν δύο ρηθέντων ἀρχηγῶν. Ἡ πάλιν ἐξηκολούθει. Ὁ Ζήλεφ καὶ ὁ Τριανταφύλλωφ ἔλαβον μέτρα νὰ ἐξοντώσωσι τοὺς ἀντιπάλους τῶν. Ἡ συμμορία αὐτῶν ἐπετέθη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν Κιατίπωφ. Ὁ τελευταῖος οὗτος, μετὰ τὸν φόνον τοῦ γαμβροῦ του, ἠναγκάσθη νὰ διοργανώσῃ συμμορίαν καὶ νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ Ζήλεφ καὶ τοῦ Τριανταφύλλωφ. Ἡ πάλιν ὑπῆρξε φρικώδης. Τέλος πάντων ὁ Κιατίπωφ ἐπέισθη ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ συμμορία του θὰ ἐξοντοῦντο, ἐὰν ἐξηκολούθουν, καὶ διὰ τοῦτο προετίμησε νὰ συνάψῃ διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν τουρκικῶν Ἀρχῶν ἵνα παραδοθῇ. Ἐξεδόθη ἱραδὲς ὅτι θὰ τύχῃ χάριτος καὶ τῇ 4ῃ Ἰουνίου αὐτὸς καὶ ὁ συμμορίτης Ἀντῶν Ἀντῶνωφ παρεδόθησαν καὶ ἤρξαντο καταδίδοντες. Ἐφυλακίσθησαν πολλὰι δεκάδες προκρίτων καὶ ἀπεκαλύφθησαν δύο κρύπτει ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ ὀπλῶν, ὁλόκληρος ἀποθήκη βομβῶν. Ὁ συμμορίτης Ἀντῶν ἐφονεύθη ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὑπὸ τοῦ Κομιτάτου, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ χωρίου του. Μεταξὺ τῶν πολλῶν φυλακισθέντων ἦτο καὶ ἡ διδασκάλισσα

Μαгдаλινὴ Κασάποβα, παρ' ἧς εὐρέθη ἡ κλεῖς τοῦ κρυπτογραφικοῦ λεξικοῦ τοῦ Κομιτάτου καὶ ἥτις, κατὰ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ὑπεδοθήκει τὸν Τριανταφύλλωφ ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ του περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Κομιτάτου. Ὁλόκληρον τὸ θέρος πολλὰι δεκάδες ἀνθρώπων ἐκακοποιοῦντο καὶ ἐσύροντο εἰς τὰς φυλακάς. ὧν πολλοὶ κατεστρώθησαν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Ἐπὶ τέλους ἡ ὑπόθεσις ἐξεδικάσθη, τῇ 30 παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου παρουσιάσθησαν 31 κατηγορούμενοι, διατελέσαντες ἐν προφυλακίᾳ ἐπὶ τέσσαρας μῆνας. Ὁ Ζήλεφ καὶ ὁ Τριανταφύλλωφ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἄλλοι ἐπὶ μετὰ τῆς διδασκαλίσσης κατεδικάσθησαν εἰς 10, 5 καὶ 3 ἐτῶν φυλάκισιν. 21 ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, καθόσον, ἐκτὸς τῶν καταθέσεων τῶν παραδοθέντων Κιατίπωφ καὶ Ἀντῶν καὶ τοῦ βοϊδόδα (ὀπλαρχηγοῦ) Στογιάν Ἰντζέτο, ὅστις παρεδόθη καὶ κατέστρεψε κόσμον πολὺν τὸ παρελθὸν φθινόπωρον, ἄλλαι μαρτυρικαὶ καταθέσεις δὲν ὑπῆρχον.

»Πάντες οἱ ἐνπαῦθα κύκλοι χαρακτηρίζουσι τοῦτο ὡς ἀλληλοεξόντωσιν. Οἱ ἡμέτεροι δὲ καλοὶ φίλοι βαθέως συλλυποῦνται καὶ ἀποροῦσι πῶς δὲν δυνάμεθα νὰ συγκινηθῶμεν καὶ σαφῶς νὰ ἴδωμεν πόσον ἀπερίγραπτον κακὸν προξενοῦμεν εἰς ἡμᾶς αὐτούς.

»Ἡ ἀτυχὴς ὑπόθεσις Νεγοβάνης ἔχει ὡς ἐξῆς: Τὴν ἐσπέραν τῆς 29 Σεπτεμβρίου, βουλγαρικὴ τις συμμορία ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀλβανοελληνίζοντος χωρίου Νεγοβάνης, τοῦ τμήματος Φλωρίνης, ἔκαυσε 18 οἰκίας, ἐφόνευσεν, ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ χωρίον, τρεῖς κατοίκους καὶ ἐν ταῖς πυρποληθείσαις οἰκίαις εὐρέθησαν τὰ πτώματα 7 γυναικῶν, ἐξ ἀσφυξίας εὐρουσῶν τὸν θάνατον. Μετὰ τὰ κατορθώματα ταῦτα, ἡ συμμορία ἡσυχῶς ἀπεχώρησεν. Αἱ συλλήβδην συλλήψεις ἐκ τῶν πλησιοχώρων βουλγαρικῶν χωρίων ἤρξαντο ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν.

Δὲν εἶχε ἐλθῇ ἐκ τῆς ἀξιοκατάκριτος αὐτῆς πρᾶξις καὶ ἰδοὺ ὅτι, τῇ 8 παρόντος, ἐπαναλαμβάνεται ἑτέρα φρικωδέστερα. Μία βουλγαρικὴ συμμορία, τὴν νύκτα τῆς 8 τρέχοντος, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἐλληνίζοντος βουλγατικοῦ χωρίου Ρακόβου ἐν τῷ καζᾷ Βιτωλίων καὶ σχεδὸν ὁλόκληρον ἔκαυσεν αὐτό. Τὸ χωρίον συνέκειτο ἐξ 120 οἰκῶν, ἐξ ὧν 12 μόνον ἔμειναν σῶαι. **Ὅταν ἰα**

γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, καταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ πανικοῦ, ἔφευγον ἐκ τῶν φλογῶν, οἱ συμμοριῖται ἐπυροβόλουν κατ' αὐτῶν. Αἱ οἰκίαι ἐπυρπολοῦντο διὰ πετρελαίου. Μέχρι τοῦδε εὐρέθησαν τὰ πτώματα πέντε ἀνδρῶν καὶ δύο γυναικῶν καέντων ὑπὸ τῶν φλογῶν. Πρόξενοι καὶ ἀξιωματικοὶ Εὐρωπαῖοι μετέβησαν ἵνα διαπιστώσωσι τὸ φρικῶδες κακοῦργημα.

» Τὰ δύο ταῦτα γεγονότα ἐμποιοῦσι φρικῶδη ἐντύπων μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα προξενικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν κύκλων. Πάντες μιᾷ φωνῇ ἰσχυρίζονται ὅτι αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαὶ δὲν ἠδύναντο νὰ διανοηθῶσι τι χεῖρον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν. Οἰαδὴποτε καὶ ἂν ᾖσι τὰ αἷτια ἅτινα προῦκάλεσαν τὰς βαρβάρους ταύτας πράξεις, εἶνε ἀδικαιολόγητα. Δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα, τὸ νὰ μεταβῇ τις νὰ καύσῃ μίαν οἰκίαν ἢ ἓν χωρίον, ὅταν οἱ ἐν αὐτοῖς ἄνθρωποι ἀοπλοι καὶ ἀνυπεράσπιστοι ἡσυχῶς κοιμῶνται. Δὲν εἶνε δύσκολον μία συμμορία νὰ φονεύσῃ πέντε—δέκα ἀόπλους μεταβαίνοντας εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν, ἢ φεύγοντας ἵνα σωθῶσι τῶν φλογῶν. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀνδρεία, εἶνε ἀπανθρωπία, βαρβαρότης

» Τί ἐπιτευχθῇ διὰ τοῦ ἐμπρησμοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς ἐν Νεγοβάνῃ καὶ Ρακόβῃ; Ὅποια ἀποτελέσματα, ὅποια ὠφέλεια δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τούτου διὰ τὴν βουλγαρικὴν ὑπόθεσιν; Ἐὰν ὁ σκοπὸς ᾗτο ν' ἀναγκασθῶσι οἱ κάτοικοι τῶν δύο χωρίων ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν Ἐξαρχίαν καὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι εἶνε Βούλγαροι, τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, καθόσον οἱ Εὐρωπαῖοι ἀνεγνώρισαν τὸ πρῶτον καθεστῶς καὶ αἱ τουρκικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ἐπιτρέπουσιν, ἀπὸ τοῦ μὲνός Αὐγούστου τοῦ 1903 καὶ ἐντεῦθεν, ν' ἀλλάξῃ τις τὴν ἐθνικότητά του καὶ τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν του. Οὔτε ὁ πατριαρχικὸς δύναται νὰ γείνῃ ἐξαρχικὸς, οὔτε ὁ ἐξαρχικὸς πατριαρχικὸς, οὔτε ὁ Βούλγαρος δύναται νὰ γείνῃ Ἕλλην ἢ Σέρβος, οὔτε ὁ Ἕλλην ἢ ὁ Σέρβος δύναται νὰ δηλώσωσιν ὅτι εἶνε Βούλγαροι. Ἐκαστος θὰ ἴσταται ἐκεῖ ὅπου εὐρέθη μέχρι τελείας εἰρηνεύσεως τῆς χώρας. Πλὴν τούτου, τὸ χωρίον Ρακόβον πραγματικῶς εἶνε βουλγαρο-πατριαρχικόν, ἀλλὰ τὸ χωρίον Νεγοβάνῃ εἶνε ἀλβανο-χριστιανικὸν ἀναγνωρίζον τὸ Πατριαρχεῖον.

» Ἐὰν ὁ σκοπὸς ᾗτο νὰ σφαγῶσιν, ἢ καῶσιν, ἢ ἐξοντωθῶσιν, ἢ νὰ ἐκδιωχθῶσιν οἱ πατριαρχ-

χικοὶ καὶ μὴ Βούλγαροι τῆς χώρας, τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, καθόσον τὰ πλήθη δὲν ἐξοντοῦνται. 300 χιλ. Βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ εἰσὶ πατριαρχικοὶ ἔτι καὶ λογίζονται ὡς Ἕλληνες καὶ Σέρβοι· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ διότι οὐ μόνον ἡ Τουρκία μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ἀνεὺ ἐξαιρέσεως, εἶνε κατὰ τοιοῦτον σκοποῦ καὶ θὰ λάβῃ τὰ δυνατὰ μέτρα πρὸς μὴ πραγματοποιήσιν αὐτοῦ.

» Ἐὰν ὁ σκοπὸς ᾗτο νὰ διασπείρῃται τρομοκρατία μεταξὺ τῶν κατοίκων, νὰ καταληφθῶσιν, δηλ. ὑπὸ φόβου οἱ ἐλληνίζοντες Βούλγαροι, ἵνα μὴ τολμῶσι νὰ κινῶνται, τοῦτο ἐπίσης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ, καθόσον ἐν τῇ χώρᾳ ὑπάρχουσι περισσότεραι ἐλληνικαὶ συμμορίαὶ. αἵτινες ἐπιτυχέστερον δύνανται νὰ πυρπολήσωσι καὶ νὰ ἐξοντώσωσι βουλγαρικὰ χωρία.

» Οὕτως ὥστε τὰ τελευταῖα κατορθώματα τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν καὶ κομιτάτων ἐν Νεγοβάνῃ καὶ Ρακόβῃ, εἶνε ἐντελῶς ἄσκοπα, ἀνωφελῆ, πλήρη κακῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν βουλγαρικὴν ὑπόθεσιν. Μετὰ τὴν χύσιν τοῦ αἵματος τούτου, μετὰ τὴν φρικῶδη ταύτην πυρπόλησιν, εἶνε ἀδύνατον πλέον τὸ χωρίον Ρακόβον, εἰ καὶ βουλγαρικόν, νὰ γείνῃ ποτὲ ἐξαρχικόν καὶ ν' ἀπαρνηθῇ τὸν ἐλληνισμόν.

» Αἱ πράξεις αὗται παρέχουσιν ἀφορμὰς εἰς τὰς Ἀρχὰς νὰ μεταχειρίζωνται αὐστηρὰ καὶ βάρβαρα μέτρα, νὰ φυλακίζωσι, νὰ καταστρέψωσι καὶ νὰ σφάζωσι τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμόν, διότι τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ ἄμμεσα αὐτῶν συμφέροντα. Πλὴν τούτου, παρόμοια ἐγχειρήματα, χωρὶς νὰ παρέχωσιν ἡμῖν καὶ τὴν ἐλαχίστην ὠφέλειαν, ἀπομακρύνουσι τὰς συμπαθείας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐνισχύουσι τὰ δίκαια τῶν ἡμετέρων ἀντιπάλων. Αὗται ἀφοπλίζουν ἐκείνους ἐκ τῶν ἡμετέρων φίλων τῆς Εὐρώπης, οἵτινες εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν καὶ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ ἡμέτερα δίκαια.

» Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς Νεγοβάνης, μετέβησαν, ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς τὰ Βιτώλια καὶ Ὁχρίδα, οἱ Ἀγγλοὶ τοῦ βαλκανικοῦ Κομιτάτου: Βριοῦκτων, Μάστερμαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ βουλευτοῦ τοῦ ἀγγλι-

καὶ κοινοβουλίου Λίντς. Οὗτοι μετέβησαν ἐπί-
τηδες εἰς τὸ τμήμα Φλωρίνης, ἐπεσκέψθησαν
τὸ χωρίον Νεγοβάνην καὶ διεπίστωσαν τὰ συμ-
βάντα. Οὗτοι δὲν ἐδίδτασαν ἀπροκαλύ-
πτως νὰ εἰπωσιν ὅτι αἱ βουλγαρικαὶ συμ-
μορίαι καὶ τὰ Κομιτάτα δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ διαπράξωσι τι χεῖρον διὰ τὴν ὑπό-
θεσιν τῶν.

» Τὸ ἐπεισόδιον τὸ δημιουργηθὲν ἐν Βιτωλίοις
ἐνεκα τῆς προδοσίας τοῦ Πέταρ Κότεφ Λιγοῦ-
σεφ ὁλονὲν περισσότερον περιπλέκεται. Πρέ-
πει νὰ γνωρίζετε πλέον τίς ὁ Λιγοῦσεφ οὗ-
τος. Οὗτος ἦτο διδάσκαλος καὶ ἀρχηγὸς τῆς
«Ἐσωτερικῆς Διοργανώσεως» ἐν Βιτωλίοις. Ἐν
καιρῷ τῆς ἀρχηγίας του διεπράχθησαν φόνοι
πολλῶν ἀθῶων Βουλγάρων καὶ λοιπαὶ κατα-
χρήσεις. Ἐπὶ τέλους οὗτος συνελήφθη καὶ
κατεδικάσθη εἰς ισόβια δεσμά. Πρό τινος οὗ-
τος ὑπεσχέθη εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν
νὰ κάμῃ σπουδαίας ἀποκαλύψεις, ἐὰν βελτιω-
θῇ ἡ θέσις του. Φαίνεται ὅτι ἐγένετο τοῦτο,
ἐβελτιώθη δηλονότι ἡ θέσις του, καθόσον ἐξή-
χθη ἐκ τῶν φυλακῶν

» Συνεπεῖα τῶν καταθέσεων αὐτοῦ διενερ-
γοῦνται ἐρευναι κατ' οἶκον καὶ ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ
δημοτικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς ὑπογείοις τῶν σχο-
λείων, ὅπου ὑπάρχουσι κρύπται ἐκρηκτικῶν
ὕλων. Ἐνηργήθησαν ἐρευναι καὶ ἀνασκαφαί,
ἐπίσης, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας Κυριακῆς
καὶ ἐν τοῖς νεκροταφείοις, ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ
ὑπογείοις τῶν Γ. Λοζάντσεφ, ἱερέως Δημητρίου,
Κράστιο Φράγκωφ καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλοις οἰ-
κίαις τῶν συνοικιῶν Μπαῖρ, Νέας καὶ Λευκῆς
Βρύσεως. Αἱ συλλήψεις καὶ φυλακίσεις ἐξακο-
λουθοῦσιν. Ἐφυλακίσθησαν μέχρι τοῦδε οἱ πρό-
κριτοι: ὁ ἱερεὺς Δημήτριος, ὁ φαρμακοποιὸς
Φράγγωφ, ὁ Πέταρ Νάτσεφ, ὁ Νικόλα Κάσια,
ὁ Γιάννη Στόινωφ, ὁ Ναοῦμ Λαχτάνετς, Θωμᾶ
Κίρτσωφ, Μῆλο Βελιάνωφ, Μῆτο Βαγγέλωφ,
Δῆντο Προσδάνωφ μετὰ τῶν δύο υἱῶν του κτλ.

» Τοῦτο τί ἄλλο εἶνε ἢ καταστροφὴ καὶ ἐξόν-
τωσις χωρὶς νὰ προκύπτῃ ὠφέλειά τις; Καὶ αἱ
προδοσίαι καὶ καταστροφαὶ αὗται ἀναδεικνύου-
σι καὶ δημιουργοῦσι τοὺς ὀπλάρχηγους τῆς
καυχωμένης «Ἐσωτερικῆς Ὀργανώσεως.»

» Καὶ πόσα ἄλλα τοιαῦτα συγκινητικὰ
γεγονότα ὑπάρχουσι.

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Περὶ τῆς γενομένης παρὰ τῶν Βουλγάρων
ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ χωρίου Ἀναστασίας τοῦ
Καζᾶ Ζίχνης, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος ἐν τῷ προη-
γουμένῳ τεύχει τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀλη-
θείας», παρέχομεν τὰς ἐξῆς νεωτέρας συμπλη-
ρωματικὰς πληροφορίας.

Πολυάριθμος συμμορία Βουλγάρων λησταν-
ταρτῶν, ἐκ τῶν ἐσχάτως διελθουσῶν τὴν μεθό-
ριον γραμμὴν, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου χω-
ρίου Ἀναστασία, ἔχουσα καὶ μεγάλην ποσότη-
τα πετρελαίου, βομβῶν καὶ χειροβομβίδων.

Οἱ λησταντάρται ἐπυρπόλησαν 2 οἰκίας καὶ
ἀνετίναξαν ἐτέρας τρεῖς. Ἐφονεύθησαν δὲ καὶ
ἐκάησαν καὶ πολλὰ ζῶα μεγάλα καὶ μικρά.

Ἐκ τῶν κατοίκων ἐφονεύθησαν: Ὁ προεστὴς
Θεόδωρος Κώστα διὰ χειροβομβίδος. Κατε-
κρεουργήθησαν δὲ αἱ δύο γυναῖκες Στόϊνα
Γεωργίου καὶ Γεωργία Γεωργίου, ἡτοι, μήτηρ
καὶ θυγάτηρ καὶ ὁ παράλυτος υἱὸς τῆς Θεόδω-
ρος Γεωργίου. Τὰ πτώματα αὐτῶν οἱ λησταν-
τάρται ἔρριψαν εἰς τὰς φλόγας τῶν πυρπολου-
μένων οἰκῶν καὶ εὐρέθησαν κατόπιν ἀπηνθρα-
κωμένα.

Ἐτραυματίσθησαν δὲ, σοβαρῶς, ἡ Κυριακὴ
Γιωβὰν καὶ τὸ ἐξαετὲς τέκνον τῆς ὀνόματι
Εὐριπίδης. Ἐτραυματίσθησαν ἐπίσης ἐλαφρῶς
ἐν παιδίον πενταετὲς καὶ ἐν κοράσιον 8 ἐτῶν.

Ἄλλαι βουλγαρικαὶ κακουργίαι.

14 Ὀκτωβρίου.

Εἰς τὸ χωρίον Δράνοβον (Νέυροκοπίου) βουλ-
γαρικὴ συμμορία ἐφόνευσεν τὸν Μωαμεθανὸν
Ἀχμέτ ἐφέντην.

Βουλγαρικὴ συμμορία ἐφόνευσεν τὸν ἐκ τοῦ
χωρίου Μυράφτσα (Ἀβρὲτ ἰσὰρ) Ἕλληνα ὀρ-
υιθέμπορον Χρήστον Νάκον εἰς τὰ ὄρη, μετὰ
τῶν χωρίων Ἐρεσλὴ καὶ Ἀνατολή.

16 Ὀκτωβρίου.

Μεταξὺ Ὀσμανιῆ καὶ Πετριτίου, Βούλγα-
ροι ἐφόνευσαν τὸν ἐξ Ὀσμανιῆ καταγόμενον
Μωαμεθανὸν Ἀχμέτ μετὰ τῆς συζύγου του, με-
ταβαίνοντα εἰς Πετρίτσι.

17 Ὀκτωβρίου.

Ὁ σούμπασης τοῦ τσιφλικίου Σερρών Κιρμι,

ζι-Τσιφλίκ μεταβαίνων σήμερον εἰς Σέρρας συνοδευόμενος ὑπὸ Ἀλβανοῦ ἀγροφύλακος, προσεβλήθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας, ἥτις ἐπλήγωσεν ἀμφοτέρους μετενεχθέντες ἀκολούθως εἰς Σέρρας.

18 Ὀκτωβρίου.

Ἐδολοφονήθη παρὰ τῶν Βουλγάρων ἕτερος Ἕλλην χωρικός ὀνόματι Πέτρος Τζάνου, οὐ μακρὰν τῆς Γουμέντσας.

Παρὰ τὸ χωρίον Κονάρενι (καζᾶ Πετριτσίου) ἐφονεύθησαν ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας 3 Μωαμεθανοί.

19 Ὀκτωβρίου.

Βουλγαρικὴ συμμορία ἀπήγαγεν ἐκ τοῦ τσιφλικίου τοῦ Χατζῆ Ἀλῆ βέη (καζᾶς Γενιτσῶν) 300 πρόβατα, τὸν ἰδιοκτήτην, ὡς καὶ τὸν βόσκοντα αὐτὰ τοῦρκον ποιμένα.

Ἐπίσης εἰς τὸ χωρίον Δεσποτίτσα τῆς ἄνω Τζουμαγζᾶς ἐδολοφονήθη ὁ διδάσκαλος Νικόλαος.

Βούλγαροι λησταντάρται ἐφόνευσαν, παρὰ τὰ Γενιτσᾶ, τέσσαρας Ἕλληνας ὀρθοδόξους, ὧν ὁ μὲν εἰς ἐκ τοῦ χωρίου «Ἅγιοι Ἀπόστολοι» οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἐκ τοῦ χωρίου «Καρυώτισσα».

23 Ὀκτωβρίου.

Βουλγαρικὴ συμμορία εἰσβαλοῦσα εἰς τὸ σερβικὸν χωρίον Κόζιστα (καζᾶς Κιρτσόβου), ἐπυρπόλησεν οἰκίας 16 καὶ ἀχυρῶνας 17, ἐφόνευσε δὲ μίαν γυναῖκα καὶ ἓνα ἄνδρα.

24 Ὀκτωβρίου.

4 Ἕλληνες μεταβαίνοντες ἐκ τοῦ χωρίου αὐτῶν Μπότε εἰς Φλώριναν ἐφονεύθησαν ὑπ' ἄλλης βουλγαρικῆς συμμορίας.

26 Ὀκτωβρίου.

5 Ἕλληνες τοῦ χωρίου Κλεστίνκι (τῆς περιφερείας Φλωρίνης) ἐφονεύθησαν ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας.

28 Ὀκτωβρίου.

Γυνή τις τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἐφονεύθη ὑπὸ Βουλγάρων.

Αἱ εἰδήσεις αὗται ἐπιβεβαιοῦσι τὰς πληροφωρίας καθ' ὧν βουλγαρικὰ κομιτάτα ἀπεφάσισαν νὰ τρομοκρατήσωσι τοὺς μακεδονικοὺς πληθυσμούς.

Τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ ἡμερομ. 23) 5 Νοεμβρίου πρὸς τὸν παρισινὸν «Χρόνον», ἀναδημοσιευθὲν καὶ παρ' ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, ἀγγέλλει τάδε: «Αἱ Ἀρχαὶ Μοναστηρίου συνέλαβον ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Βουλγάρου Ἀρχιεπισκόπου Γουμέντζας κατάλογον ἀναγράφοντα τὰ ὀνόματα πολυαρίθμων Ἑλλήνων προωρισμένων νὰ πέσωσι θύματα τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν. Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος καὶ οἱ συνένοχοί του συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν».

Νεώτατον βουλγαρικὸν ἀνοδιούργημα

Τηλεγράφημα τοῦ ἐπισκόπου Πέτρας, ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονείας, ὑπὸ ἡμερομ. 30 Ὀκτωβρίου, ἀγγέλλει ὅτι οἱ Βούλγαροι, συνεχίζοντες τὴν σειρὰν τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν, ἐπυρπόλησαν τὰ ὀρθόδοξα χωρία Παύλοκ καὶ Τσεγγέλι, κείμενα ἀμφοτέρωθεν ἐν τῇ τμήματι Μοριχόβου, καὶ ἔχοντα ἐκάτερον πληθυσμὸν 30—40 οἰκογενειῶν.

Ἄθλοι ρωμουνιζόντων

Ἀπὸ τὸν εἰς τὸ 40 φύλλον δημοσιευθέντα κατάλογον τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βερροίας φονευθέντων ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας παρελείφθησαν τὰ ὀνόματα τῶν: 1) Ἰωάννου Τσίτσου, φονευθέντος τὴν 1ην Αὐγούστου παρὰ τὴν Βέρροιν. 2) Θωμᾶ Γεωργίου Τσίμπала, ἐτῶν 19, παρὰ τὸ Μακροχώριον (Τσέρνοβον) τὴν πατρίδα του. 3) τοῦ ἐκ Πλατаноχωρίου (Δαβόρνιτσας) Νικολάου Ἰωάννου, ἐτῶν 35. 4) τοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Μερκούριον Εὐθυμίου, ἐτῶν 19. 5) τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου Βασίλειον Χρήστου Νικολάου, ἐτῶν 28, ὃν τριῶν τὰ πτώματα εὗρέθησαν παρὰ τὸν Κάτω Κοπανόν. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον ἐφονεύθη, τῇ 28 Σεπτεμβρίου, ὁ Ἀλέξιος Δημητρίου, ἐτῶν 24, ἑγγονος τοῦ προκρίτου Χρήστου Βασιλείου.

Παρὰ τὴν θέσιν Βαρνᾶ, μίαν ὥραν ἀπέχουσαν τῆς κώμης Διβადίου, τῆς ὑποδιοικήσεως Κίτρους, προσεβλήθη παρὰ συμμορίας Βουλγαρορρωμουνικῆς ὁ ἐλληνόβλαχος ἀρχιποίμην Νικόλαος Γαλανὸς, μεταβαίνων μετὰ τῆς οἰκο-

γενείας αὐτοῦ εἰς Αἰκατερίνην, ἔνθα ἔμελλε νὰ παραχειμάσῃ μετὰ τοῦ ποιμνίου του. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς μόνης ἐπιζώσης, ἀλλὰ τετραυματισμένης θυγατρὸς τοῦ προσβληθέντος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας διέταξε τὸν Νικόλαον Γαλανὸν νὰ παραδοθῇ· ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη τοῦτο. Τότε οἱ λησταὶ ἤρξαντο φονικὸν πυρὸς, ἐπενεγκόντες τὸν θάνατον τοῦ οἰκογενειάρχου Γαλανοῦ, τῆς συζύγου του, μιᾶς θυγατρὸς του καὶ τῆς συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ του, τραυματισθείσης προσέτι καὶ τῆς ἐτέρας θυγατρὸς του, ἥτις καὶ ἐξιστόρησε τὰ ἀνωτέρω ταῖς προσδραμούσαις Ἀρχαῖς. Οἱ κακούργοι, μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὸν φόνον, ἀπέκοψαν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Νικολάου, Γαλανοῦ, ἣν καὶ λαβόντες μεθ' ἑαυτῶν ἐξηφανίσθησαν. Ἐν τόπου εἰρέθη μία κάπα διάτρητος ὑπὸ σφαίρας καὶ ἔχνη αἵματος.

Τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς 21 Ὀκτωβρίου, ρωμουνικὴ ληστανταρτικὴ συμμορία, ὑπὸ τοὺς Κασάπην Βλάχου καὶ Γεώργιον Κρουσοβίτην ἐπέδραμε τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βερμίου ἑλληνοβλαχικὸν ποιμενικὸν θερινὸν συνοικισμόν Ἀνω Σέλιον, ἀνήκοντα εἰς τὸν κεχαγιάν Χρῆστον Βασίλη.

Οἱ ποιμένες εἶχον ἀναχωρήσει, πρὸ ἡμερῶν, εἰς τὰ πέραν τοῦ Ἀλιάκμονος χείμερινά αὐτῶν ἐνδαιτήματα. Ἔνεκα τούτου αἱ καλύβαι τοῦ Ἀνω Σελίου, εἰς 240 περίπου ἀνερχόμεναι, ἔμενον ἀκατοίκητοι, φυλαττόμεναι ὑπὸ δύο φυλάκων.

Οἱ λησταντάρται ἐπυρπόλησαν πάσας τὰς καλύβας, τὸ μέγα οἶκημα τοῦ Χρήστου Βασίλη καὶ τὸ νεόδμητον ἑλληνικὸν σχολεῖον. Μόνον ἡ ἐκκλησία διεσώθη. Τὸν ἕνα τῶν φυλάκων, μὴ προλαβόντα νὰ διαφύγῃ, συλλαβόντες οἱ λησταντάρται ἐφόνευσαν.

Αἱ ζημίαι ὑπολογίζονται εἰς 3,000 λίρας.

Τῇ προτεραίᾳ, 20 Ὀκτωβρίου, τεσσαρακονταμελὴς συμμορία, νεωστὶ ἐπιδραμούσα ἐκ Βουλγαρίας, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἑλληνοβλαχικοῦ ποιμενικοῦ συνοικισμοῦ τῆς Σίτσας, τοῦ τμήματος Νευροκοπίου, διαρπάσασα τὰ ποίμνια καὶ ἀπαγαγοῦσα ἕνα τῶν ποιμένων μεθ' ἑαυτῆς, οὐτινος ἀγνοεῖται ἡ τύχη. Ταυτοχρόνως σχεδὸν, ἐτέρα συμμορία προέβαιεν

εἰς ἀνάλογον ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἑλληνοβλαχικοῦ ποιμενικοῦ συνοικισμοῦ τοῦ Βαζόβου, τοῦ τμήματος Μελενίκου.

Καὶ ὁμῶς, κατόπιν τῶν μυσαρῶν τούτων ἀνοδιουργημάτων, ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα ἔχει τὸ θράσος νὰ θορυβῇ καὶ νὰ διαμαρτύρηται, ἐγκαλοῦσα ἐπιμεροληπτικὴ διαγωγὴ τὸν ἐπὶ τὴν τῶν μακεδονικῶν νομῶν ἐξοχ. Χιλμῆ πασᾶν, διὰ τὴν ὑπερορίαν τοῦ ἐκ Βερροίας κακούργου Χατζηνώγου, — ἀρχαίου ληστοῦ καταδικασμένου, πρὸ ἐτῶν, εἰς δεσμὰ καὶ τυχόντος, εἴτα, ἀμνηστείας — ἀποδειχθέντος ὡς ἐνεχομένου εἰς τὴν διάπραξιν διαφόρων κακούργημάτων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βερροίας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων καὶ κατὰ τῶν Ἑλληνοβλάχων, τῶν ἀποκρουόντων τὸν ἐκρωμουνισμόν αὐτῶν καὶ τοὺς ὁποίους τὰ ρωμουνικὰ ὄργανα ἀποκαλοῦσι Ρωμούνους ἑλληνίζοντας (Roumains grécisants) μὴ συναισθανόμενα ὅτι ἡ προσωνυμία αὕτη ἀποτελεῖ τὴν περιφανεστέραν καταδίκην τῶν ἀξιώσεων τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἐφ' ἧς, προσφύως πάνυ, ἐφαρμόζεται τοῦ μύθου «ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἔλκεσι βρούων».

Τοὺς ἀμφιβάλλοντας, παραπέμπομεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων τῶν κατὰ τὸν διαρρευσάντα, ἥδη, Ὀκτώβριον δημοσιευθέντων ἐν τῷ περιοδικῷ «Revue Hebdomadaire» ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ ἐν Ρουμανίᾳ ἀγροτικὴ κρίσις» (La crise de la terre en Roumanie), παρ' ἐνθέριμου φίλου τῶν Ρωμούνων, τοῦ δημοσιογράφου Marcel Miéville, ἐν οἷς οὗτος, διεκτραγωδῶν τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν πέντε ἐκατομμυρίων Ρωμούνων ἀγροτῶν, διαπιστοῖ ταύτην τὴν ἀπίστευτον ὀχρῶδὸν ζοφερὰν ἀλήθειαν, ὅτι οἱ ἀγρόται οὗτοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὰ πέντε ἑκτα τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ΔΕΝ ΕΧΟΥΣΙ ΔΙΑΜΕΜΟΡΦΩΜΕΝΗΝ ΕΙΣΕΤΙ ΣΑΦΗ ΕΘΝΙΚΗΝ ΡΩΜΟΥΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ «L' idée nationale du pays roumain n' est pas elaire dans la conscience du paysan», (τεῖχ. 19 Ὀκτ. σ. 360).

Δὲν θὰ ἦτο, λοιπὸν, ἀπειράκις προτιμώτερον καὶ λυσιτελέστερον, ἂν ὁ ζῆλος κα,

αὶ ἐνέργειαι τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας συνεκεντροῦντο ἐπὶ τοῦ εὐρέος τοῦτου πεδίου εὐγενοῦς σταδιοδρομίας, τῆς διαμορφώσεως, δηλονότι, τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν πέντε ἑκατομμυρίων Ρωμούνων ἀγροτῶν τοῦ παραδουναβείου Κράτους, ἀντὶ νὰ κατατροῦβῇ αὐτὰ ματαιοπονοῦσα εἰς τὸν ἄγονον καὶ ἀνόσιον ἀγῶνα τῆς δι' ἀναρχικῶν ἐκδιαστικῶν μέσων διαστρεβλώσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλληνοβλάχων;

Ἡ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤ. ΡΩΜΥΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐκθεσις τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου
Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Χθὲς θὰ ἐτελοῦντο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει οἱ γάμοι ἑνὸς τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, τοῦ κ. Μιχ. Θεοδώρου Ζήκα.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος, μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, θ' ἀνεχώρει ἀμέσως εἰς Σόφιαν, ὃ ἡμέτερος ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος, ὃ ὁποῖος θὰ ἐτέλει τὸ μυστήριον, μετέβη τὴν προτερὰν τοῦ γάμου εἰς τὸν οἶκον, ἵνα λάβῃ παρὰ τῆς οἰκογενείας τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πρακτικοῦ, ὅπερ ὁ ἱερεὺς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ὑποβάλῃ, ἐντός βραχυτάτου χρονικοῦ δικστήμματος, εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Μόλις ὁ ἀρχιμανδρίτης εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, συνεισῆλθον ἀμέσως καὶ δύο Βούλγαροι, ὧν ὁ εἷς, Γιόφκο Ὁδρέικωφ ὀνομαζόμενος, ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐπιστολὴν, ἧς ἀντίγραφον ἐν πιστῇ μεταρρύσσει ἐπισυνάπτω ὧς, Βουλγάρου τινὸς ἱερέως πρὸς λ. Τσουκουρλήφ καλουμένου, δι' ἧς οὗτος εἰδοποιεῖ αὐτόν ὅτι αὐτὸς θὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον καὶ προέτρεπε νὰ μὴ ἐπιμένῃ, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ σκάνδαλόν τι. Ἐπίσης ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς Γιόφκο Ὁδρέικωφ ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἀρχιμανδρίτην, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ, ἵνα μὴ πάθῃ ὁ ρηθεὶς χριστιανὸς, διότι ἡπείλουν αὐτόν ὅτι θὰ κατέστρεφον καὶ θὰ διήρπαζον τὸ κατὰ τὴν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε τολμήσῃ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν γονέων του.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνθιμος, γνωρίζων, ὅτι ὁ γαμβρὸς ἀνήκει πατρώθεν καὶ μητρῷθεν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκ-

κλησίᾳ, ὅτι εἶνε γνήσιον μέλος τῆς ἡμετέρας Κοινοτήτος, ὅτι εἶνε Ἕλλην οὐ μόνον τὴν ἐθνικότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπηκοότητα, δὲν ἔδωκε σημασίαν τινὰ εἰς τὰς ἀπειλάς· διὸ καὶ ἀπέφυγεν ἀμέσως νὰ μοι ἀναφέρῃ τι περὶ τούτων. Καθ' ἣν ὥραν ὁμως χθὲς αὐτὸς καὶ ὁ οἰκονόμος Ἀργύριος μετέβαινον εἰς τὸν οἶκον νὰ τελέσωσι τὸ μυστήριον, αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ ρηθεὶς Βούλγαρος ἱερεὺς μετ' ἄλλων Βουλγάρων, ὅπερ ἠνάγκασε τοὺς ἡμετέρους ν' ἀναχωρήσωσι.

Τὸ γεγονός, γνωσθὲν ἐν τῇ πόλει, προεκάλεσεν ἄφρον ἰλιψὴν μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐθαρεῖ ἔσπευσα νὰ καταγγείλω τὸ σκάνδαλον τῷ Νομάρχῃ Φιλιππουπόλεως, νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐντόνως διὰ τὴν ἐκβίασιν ταύτην τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν καὶ νὰ ζητήσω τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ ἐκδιαστοῦ Βουλγάρου ἱερέως.

Ἄλλ' ἀκραδάντως πιστεύω ὅτι οὐ μόνον ὁ κακουργήσας ἱερεὺς δὲν θὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπαινεθῇ θ' ἡμειρῇ γενναίως διὰ τὸ κατόρθωμά του· διότι ἐν Βουλγαρίᾳ πᾶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαπραττόμενον ἔγκλημα θεωρεῖται ἐθνικὴ ὑπερσίς. Ἀλλὰ τί ποιητέον;

Ταῦτα, Παναγιώτατε Δέσποτα, μετὰ λύπης φέρων εἰς γνώσιν κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 15 Ὀκτωβρ. 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως Ἐπίτροπος
† Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἄνω μνημονευομένη ἐκδιαστικὴ ἐπιστολή.

«Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Πανοσιολογιότητα τὸν ἀρχιμανδρίτην Ἀνθιμον.

Ἐνταῦθα.

Πανοσιολογιώτατε,

Ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι ὑμᾶς. Ἐπειδὴ, ὡς ἔμαθον, σκοπεῖτε νὰ στεφανώσῃτε αὐριον τὸν Μιχαὴλ Θεοδώρου, σὰς παρκαχλῶ ν' ἀποφύγητε τοῦτο, καθ' ὅσον ἐγὼ θὰ τελέσω τὸ μυστήριον τοῦ γάμου.

Τὸ ἄνωτέρω φέρω εἰς γνώσιν ὑμῶν πρὸς ἀποφυγὴν πρεσβυνοήσεων καὶ σκανδάλων.

Πιστεύων ὅτι θὰ φανῇτε ἐχέφρων ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, διατελῶ

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1907.

ὑμέτερος ἐν Χρῷ ἀδελφός

Σακκελλάριος πρὸς Χ. Τσουκουρλήφ»

Καὶ πεῖτα οἱ Βούλγαροι ἐπαποροῦσι διατὶ οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι φεύγουσι προτροπάδην

ἐκ τῆς προτύπου Ἡγεμονίας ἔστω καὶ ἐπὶ ὕλικῇ αὐτῶν καταστροφῇ, ἥς ψηλαφητὸν τεκμήριον ὁ πανοικεὶ ἐκπατρισμός, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, τῶν 80 οἰκογενειῶν τοῦ χωρίου Τάσ-Τεπέ, δαπανησασῶν—πρὸς λήψιν τῆς ἀδείας διὰ τὴν ἀναχωρησιν αὐτῶν—εἰς δωροδοκίας περὶ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ καταθεσασῶν ἑτέρας τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων, δι' ἐνδεχομένης φαντασιώδεις ὑποχρεώσεις καὶ ὀφειλάς των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΚΩΔΗΚΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

Ἡ ἐλληνικὴ κοινότης Ραιδεστοῦ
κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα*

Ἀρχιερέα εἶχεν ἡ Ραιδεστός καὶ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Ἀθανασίου Α', 1280—1296 καὶ ἐξῆς, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ὡς καὶ τὸ τοῦ ἀκμάσαντος ἐπὶ Ἱερεμίου Β', (1572 ἰσως κ. ἐξ.) οὗ μνησίαν ἀσαφῆ ποιεῖται ὁ Lequien.

Μακάριος, ὃς ἡμῖν ἐγνώσθη ἀπὸ κώδικος μονῆς ἐν Σάμῳ, διαμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς δευτέρας ἱερατείας τοῦ πατριάρχου Νηφώνος καὶ ὑπογράφας πρᾶξιν¹ κατὰ σιμωνιακῶν ἀπολυθεῖσαν τῇ 16 ἰουνίου 1499.

Ἰγνάτιος ἀναφέρεται τῷ 1590, εἰ καὶ ἐξεστὶν ἡμῖν ἀμφιβάλλειν² περὶ τῆς ὑπάρξεως Ἰγνατίου, μέχρις οὗ καὶ ἐτέρωθεν ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξις αὐτοῦ.

Μελχισεδέκ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1620—1628 ἀναφερόμενος καὶ οὗ μνησίαν τὸ πρῶτον ἐν τύποις ἐγένετο παρ' ἡμῖν γνωστοτέρα πρὸ τεσσαρακονταετίας³, ἀναφερομένων σημειώσεων αὐτοῦ εἰς τὸν Πίνδαρον. Οὐ μετὰ πολὺ ἐκ καταλόγων χειρογράφων ὁ ἀνὴρ ἐγνώσθη καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς εἰδήμων, μουσοφίλους ποιμαίνων, οὗ ἔνεκεν καὶ ἀνέγραψα ἀνωτέρω τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐκ Ραιδεστοῦ μουσικῶν καίτοι ἀγνώστος ἡ πατρίς αὐτοῦ.

συνέχεια ἀπὸ σελ. 638—640 καὶ τέλος.

1. Ἐπαμινώνδα, Σταματιάδου «Ἑκκλησιαστικά Σύλλεκτα». Ἐν Σάμῳ, 1891, σελ. 43.

2. Regel, *Analecta Byzantinorussica* σελ. 91.

3. Μ. Παρανίκα Σχεδιάσμα κλπ. σελ. 38.

Ἀθανάσιος ὁ γνωστότερος παρ' ἡμῖν γενόμενος, καθὼς ἐπισημώσας εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως τῇ 2 αὐγούστου 1679 καὶ μείνας μέχρι τῆς 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐπὶ τοῦ θρόνου. Διετέλει ἐπίσκοπος τῷ 1663—κατὰ νοέμβριον τοῦ 1671 καθηρέθη διὰ διαγωγὴν ἀνοίκειον ἀρχιερεῖ, κυρίως δὲ διότι ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἠνώθη τῷ πατριάρχῃ Παρθενίῳ Δ' τῷ Μογιλάλῳ. Ἐκτοτε ἀναφέρεται πάλιν ὡς ἐπίσκοπος Πανίου καὶ Ραιδεστοῦ καὶ βραχύχρονος πατριάρχης⁴.

Τελευταῖος ἐπίσκοπος, ὡς ἀρχιεπίσκοπος δὲ Ραιδεστοῦ καὶ Πανίου πρῶτος ἅμα καὶ τελευταῖος, ἐγνώρισθη ἡμῖν ἀπὸ χειρογράφου κώδικος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἑλλαν. Φιλολογικοῦ Συλλόγου ὁ **Παχώμιος**, ὃν εὕρισκόμεν ἐπίσκοπον τῷ 1691, ἀρχιεπίσκοπον γενόμενον τῷ 1694 καὶ καταδικαζόμενον εἰς ἀφάντισιν τῷ 1702 κατὰ ὀκτώβριον⁵.

Τὰ περὶ προαγωγῆς τῆς ἐπισκοπῆς εἰς ἀρχιεπισκοπὴν καὶ πάλιν ὑποδιδασμοῦ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς εἰς ἐπισκοπὴν ἐγγράφα μαρτυροῦσι τὴν ἀκμὴν τῆς ἐπισκοπῆς Ραιδεστοῦ καὶ τὴν παρακμὴν τῆς μητροπόλεως Ἡρακλείας, ἅμα δὲ καὶ τὸ πλεονεκτικὸν τῶν μητροπολιτῶν Ἡρακλείας, οἵτινες ἄλλοτε, πολλὰς ἀπολαύς ἔχοντες καὶ δυνάμενοι συντηρῆσαι ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, ἐζήτουν νέας προσθήκας χωρίων καὶ πόλεων, λόγῳ τῆς ἐλαττώσεως τῶν προσόδων αὐτῶν. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἄλλως ἐπραττε κατὰ καιροὺς ἢ μὴ δυναμένη συντηρῆσαι μητροπολίτην ἴδιον ἢ ἐπίσκοπον μητρόπολιν ἢ ἐπισκοπὴν συνεχωνεύετο ἐν ἐτέρᾳ δυναμένῃ διατηρῆσαι τὸν ποιμένα αὐτῆς, οὐδέποτε δ' ἡ ὕλικὼς εὐπραγοῦσα κατεδικάζετο εἰς ἀφανισμόν. Ἀλλ' ἐνταῦθα προέκειτο λόγος ἕτερος, ὅτι ὁ εὐήμερὸν οὕτως εἶπεῖν ἀρχιεπίσκοπος ἦν πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἐπίσκοπος πενομένου δῆθεν μητροπολίτου, τοῦ τῆς Ἡρακλείας, ὃν ἤρκουν 'να διατηρήσωσιν ἀξιοπρεπῶς αἱ ἀφνειαὶ πρόσοδοι τοῦ ἐν Ἡρακλείᾳ ναοῦ τοῦ

4. Πατριαρχικ. Πίνακες, σελ. 602. Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη Α. Παπαδ. Κεραμέως τόμου Α' σελ. 348.

5. Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου Τὰ μετὰ τὴν ἄλυσιν, σελ. 208. Περιδικὸν τοῦ Ἑλλαν. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, παράρτημα τοῦ ΙΖ' τόμου, σελ. 84—87, ἐν αἷς ἐκτείνονται τὰ δύο πατριαρχικά καὶ συνοδικὰ γράμματα.

θαυματουργοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἐπιλεγομένου «ἀράπη», ὃς αὐτὸς ἐνέμετο. Φαίνεται δ' ὅτι—ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὰς ὑπογραφὰς πατριαρχικῆς τινὸς καὶ συνοδικῆς ἐπιστολῆς⁶—μετὰ τὸ 1600 ἠναγκάσθη ἡ Ἐκκλησία 'να συγχωνεύσῃ τμημα τῆς ἐπισκοπῆς Πανίου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπισκοπῆς Ραιδεστοῦ. Τῷ 1590 ἐν ἐγγράφῳ τινὶ ἀναγινώσκουμεν τὴν ὑπογραφὴν ἐπισκόπου τινὸς «Χερρονήσου καὶ Πανίου» Διονυσίου· καὶ γινώσκουμεν μὲν⁷ ἐν τοῖς ἐπισκόποις τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας συναριθμοῦμενον καὶ τὸν Πανίου καὶ τὸν Χερρονήσου ἢ Χερσονήσου, κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἀλώσεως χρόνους, ἀλλ' ἤδη ἐν τοῖς «Βυζαντινορωσικοῖς Ἀναλέκτοις» τῷ 1590 βλέπομεν τὰς ἐπισκοπὰς συννηνωμένας καὶ μικρῶ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος τὸν Ραιδεστοῦ ἐπίσκοπον «καὶ Πανίου» λεγόμενον· ἀκριβῶς ὅμως ἀγνοοῦμεν πότε τὸ Πάνιον προσηρτήθη εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ραιδεστοῦ, μηδὲν δυνάμενον 'να διατηρήσῃ τὸν ἐπίσκοπον αὐτοῦ. Ἡ Ραιδεστός ἡδύνατο, διότι ἤκμαζε καὶ προήγετο ὑλικῶς.

Κατὰ ἰούλιον τοῦ 1694 ὁ Παχώμιος ἐτιμῆθη τῇ ἀξίᾳ ἀρχιεπισκόπου τῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως, οὐχὶ τῇ μητροπόλει τῆς Ἡρακλείας, ὑποκειμένου, διὰ τὸν λόγον ὅτι Νεόφυτος ὁ μητροπολίτης Ἡρακλείας ἐτυράννει καταπιέζων αὐτὸν καὶ λεηλατῶν τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, ὡς ἐλεηλάτει καὶ τὰς ἄλλας ἐπισκοπὰς αὐτοῦ. Σώζοντες τὸν ἐπίσκοπον ἀπὸ ληστεύσεως τελείας⁸ καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἅμα καὶ βιομηχανικὴν καὶ τὴν ἄλλην ἐπίδοσιν καὶ προκοπὴν τῆς Ραιδεστοῦ γινώσκοντες ἀπένειμαν αὐτῇ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν τιμὴν οἱ συνοδικοὶ τοῦ δειμνήστου πατριάρχου Καλλινίκου Β' τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

6. Regel Analecta' σελ. 90.

7. Γεωργίου Κυπρίου Περιγραφή τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους· ἔκδοσις Ἑρρίκου Γέλζερ, ἐν Λειψίᾳ, 1890, σελ. 63.

8. σφοδρὸν κατηγορητήριον κατὰ Νεοφύτου τοῦ Ἡρακλείας ἦν τὸ περὶ προβιβασμοῦ συνοδικὸν γράμμα τοῦ Καλλινίκου Β', καταγγέλλον αὐτὸν ἐπὶ ληστείᾳ, τυραννικῇ δυναστείᾳ καὶ πλεονεξίᾳ καὶ ταῦτα κηρύττον «ὁμολογουμένως ἔργα παρανομίας καὶ τυραννικῆς ψυχότητος γέμοντα, καὶ ξένα καὶ ἀλλότρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς θεσμοθεσίας». Ταῦτα δὲ ἐμαρτύρουν κατὰ τοῦ Νεοφύτου γέροντες ἔγκριτοι καὶ κληρικοὶ Ραιδεστοῦ, καταδικασθέντες ἔχειν μετ' ὀλίγον ἐν μέσῳ αὐτῶν αὐτὸν τὸν Νεόφυτον, οὗ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν πρὸ μικροῦ μόλις ἀπέσεισαν.

Ἀλλὰ τὴν ἀκμὴν ταύτην καὶ τὴν ποικίλιν ἐπίδοσιν τῆς Ραιδεστοῦ, τὴν καὶ παραδόξως ἀφορμὴν οὔσαν τῆς, συγχωνεύσεως ἐπιμαρτυροῦσιν οἱ συνοδικοὶ τοῦ πατριάρχου Γαβριὴλ Γ' τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος, ὅτι «ἡ Ραιδεστός πολιτεία, λέγοντες, εὐμενείᾳ τῇ ἐξ Ὑψους καὶ τῇ τῶν ἐνοικούντων χριστιανῶν ἐπιμελείᾳ καὶ σπουδῇ, ὅσον γε ἐφικτὸν ἐν τῇ ἐνεστώσῃ τοῦ ἡμετέρου Γένους δυστυχίᾳ, μεγάλης πόλεως ἀπείληφε σχῆμα, τῷ τε πλήθει τῶν ἐν αὐτῇ διατριβόντων χριστιανῶν καὶ τῷ ἀνθοῦντι τῆς ἐμπορίας».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀληθεῖς μὲν ἀποδείκνυνται οἱ ἔπαινοι τοῦ Ἀθανασίου Φωτεινίδου, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀληθείας ὅσα ἐμακρηγόρησε, παρωδῶν τὸν ἐπιτάφιον Περικλέους, ὁ Ἀθανάσιος Μιχαήλ ὁ κατόπι μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Ἦν δὲ πολὺς ὁ τῶν τότε χριστιανῶν ὀρθοδόξων ἀριθμὸς τῶν ἐν Ραιδεστῷ καὶ μέγα τὸ ἐμπόριον αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ παρελθὸν τοῦτο διδάσκει τοὺς ἀπογόνους τῶν πάλαι ραιδεστινῶν ὅτι, τὴν πατρώαν εὐδοξίαν ζηλοῦντες καὶ «γένος πατέρων αἰσχυνέμεν» οὐδαμῶς ἀνεχόμενοι, πρέπει 'να δείξωσιν ὅτι ποθοῦσι τὴν ἐπάνοδον τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῶν παλαιῶν, ἀνθοῦσαν καὶ προκόπτουσαν ἐν πᾶσι καθιστῶντες τὴν ὀρθόδοξον ἐλληνικὴν κοινότητα Ραιδεστοῦ «τῷ τε πλήθει τῶν ἐν αὐτῇ διατριβόντων (ὀρθοδόξων) καὶ τῷ ἀνθοῦντι τῆς ἐμπορίας».

Μ. Ι. Γ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ἐν Κύπρῳ πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου σεβασμ. μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, ἀνεχώρησεν ἐκ Κύπρου τῇ δευτέρᾳ, 29 λήξαντος, ὁ πρὸς εὐόδωσιν τῆς λύσεως τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Μελέτιος Μεταξάκης.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀποφάσει συνοδικῇ, τὸ γραφεῖον τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἰς οὐδεμίαν ἐφημερίδα θέλει χορηγεῖ εἰδήσεις ἀφορώσας εἰς τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Τὰς εἰδήσεις, αἵτινες πρέπει νὰ γνωστοποιηθῶσι τῷ δημοσίῳ, θέλει δημοσιεύει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Κανονικὴ ἄδεια.—Αἰτῆσει τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως, ἐχορηγήθη αὐτῷ

συννοδικῶς ἡ ἀδεια τῆς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐλεύσεως, πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ. — Ἀφίκετο δὲ, τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πισιδίας κ. Κωνσταντίνος.

Τεκμήριον φιλογενείας.— Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμας καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσόστομος ἀγγέλλει τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι δωρεῖται τῇ Θεολογικῇ ἐν Χάλκῃ σχολῇ δύο συμβόλαια ἀσφαλείας ἐκπροσωποῦντα κεφάλαιον εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ὥς θέλει λάβει ἡ σχολὴ κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τῶν συμβολαίων, δι' ἃ καταβάλλει κατ' ἔτος καὶ θέλει καταβάλλει τὸ συμπεφωνημένον ποσόν. Ἡ Ἐκκλησία νύχαρίστησε καταλλήλως τὸν φιλογενῆ δωρητὴν, τὸν ὅσια καὶ ἀριστα ἀποδόντα τὰ τροφεῖα τῇ ἐκθρεψάσῃ αὐτὸν ἱερᾷ σχολῇ.

Ἅγιον Ὅρος.— Ἰδιαίτεραι ἡμῶν ἐξ Ἁγίου Ὄρους εἰδήσεις ἀγγέλλουσι μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ ἱερὰ Κοινότης ἔκρινε δέον νὰ λάβῃ μέτρα αὐστηρὰ κατὰ τῆς ἀξιοκατακρίτου τάσεως ἀνθρώπων ἀπαρνηθέντων μὲν τὰς κοσμικὰς τύρας καὶ διενέξεις, οὗ ἕνεκα καὶ τὴν μοναδικὴν ἐπαγγελίαν, προετίμησαν, ἀλλὰ μεταβαλλόντων τὸν ἱερὸν χώρον τῶν μοναστηρίων εἰς στάδιον ἐρίδων καὶ ταραχῶν. — Ἀπὸ τίνος χρόνου, κατ' ἀνοχὴν ἀνεξήγητον τῶν ἀρμοδίων, παρετηρεῖτο ὅτι ὁμᾶς τις, ἀπαρασκεύως ἴσως τὸν τοῦ μοναχικοῦ βίου ζυγὸν ὑποδυομένη καὶ πρὸς τε τὴν ἱερότητα τούτου καὶ τὸν προορισμὸν ἀμβλυωποῦσα, ἀρχὰς δὲ καὶ τιμὰς καὶ ἐξουσίας ζητοῦσα, ἐπετύγγανε τούτων οὐχὶ δυσχερῶς, κλείουσα τὰς θύρας ἱερᾶς τινὸς μονῆς καὶ καταλείπουσα ἔξω αὐτῆς ἀδελφοὺς καὶ πατέρας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς μονῆς ἐγγηράσαντας. Τὸ κυλώνειον ἄγος τοῦτο πατάσσουσα ἡ ἱερὰ Κοινότης καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἄρῃ τὴν ἀφορμὴν τοῦ σκανδάλου τοῦ ταράσσοντος τὰς συνειδήσεις, ἐπὶ ταῖς ἐσχάτως ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Δοχειαρίου λαβούσαις χώραν ἐπιμέμπτοις πράξεσι, τῆς ὀχλοκρατικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἀποβολῆς μοναχῶν ἐγκρίτων, ἠγωνίσθη μὲν, πᾶν τὸ εἰρηνικὸν μετελθοῦσα μέσον, πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν μονὴν Δοχειαρίου τῶν ἐξωσθέντων ἐξ αὐτῆς καὶ πρὸς ἐπάνοδον τῆς διαταραχθείσης τῶν ἀδελφῶν γαλήνης, ἀλλ' ἀποτυχοῦσα, ἅτε κεκλεισμένας εὐροῦσα τὰς θύρας τῆς μονῆς, προέβη εἰς ἀπόφασιν ἀξιεπαινον ἀποδεικνύουσαν τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς προαίρεσιν ἵνα τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροῦς παρατη-

ρουμένας ἀκαταστασίας ταύτας· ἐκήρυξε δὴλον οὖν πᾶσαν πρᾶξιν τῆς ἱερᾶς τοῦ Δοχειαρίου μονῆς ἄκυρον καὶ ὡς μὴ γενομένην, ἱκατόπι τῆς τοιαύτης πολιτείας πρὸς ἀδελφοὺς καὶ πρὸς τὴν καθεστῆκυίαν τοῦ ἱεροῦ τόπου ἀρχήν. Τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν ἡ ἱερὰ Κοινότης ἀνεκοίνωσε δι' ἐγκυκλίου πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μοναῖς καὶ παντὶ συναλλαττομένῳ μετὰ τῆς ἱερᾶς μονῆς Δοχειαρίου.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.— Ἐπὶ τῷ πρὸς διάδοσιν τοῦ ἡμετέρου φύλλου ἐπιδειχθέντι ζήλῳ καὶ τῇ προθυμίᾳ τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης, Βερροίας, Δράμας, Αἰνίου, Βοδενῶν καὶ Πρεσπῶν ὡς καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐν Ναούσῃ ἐπιτρόπου πανοσλγ. κ. Σωφρονίου Σταμούλη, ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκφράζει πρὸς αὐτοὺς πολλὰς εὐχαριστίας, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Κλ. Τερμεντζήν, Δ. Φέσσαν, Ν. Τζοᾶνον, Εὐστάθιον Θωμᾶ, Ἡ. Φέσσαν, καὶ Γ. Πρωτοπαπᾶν τοὺς ἐν Καβάλλα, πρὸς τοὺς ἐν Θεσσαλονίκη κκ. Νέδον, Ζαχόπουλον, Καρβωνίδην, Μάνον καὶ τὸν ἐλλόγιμον γραμματέα τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί.— Προχθές, πέμπτην, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν ἄγοντι μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανῷ, διὰ δὲ τοῦ πανοσλγ. Μ. πρωτοσυγκέλλου συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἐορτῇ καὶ τῷ ἐνταῦθα ἐπιτρόπῳ τοῦ Παναγίου Τάφου πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Σεβαστείᾳ κ. Γλυκερίῳ.

Χοροστάσια.— Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ κατὰ τὸ Κοντοσκάλιον ἱερῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἑλπίδος, πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν ὁμογενῶν ἐκκλησιασθέντος ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ ναῷ.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.— Διέτριβον ἐν Θεσσαλονικῇ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Καμπανίας καὶ Πολυανῆς.

Μητρόπολις Νευροκοπίου.— Ἀνεχώρησε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τὴν τετάρτην εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνός, προπεμφθεὶς ὑπὸ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Γρεβενῶν καὶ Στρωμνιτζῆς καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου.

Περιοδευταί.— Τῇ κυριακῇ, 27 ὁκτωβρίου, ἱερουργούντων τῶν πνιερ. μητροπολιτῶν Ἀδριανουπόλεως, Λιτίτζης καὶ 40 Ἑκκλησιῶν, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ Ἀδριανουπόλεως ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου, καθὼς πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν ἡγγεῖλεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος ὡς καὶ ὁ χειροτονηθεὶς βοηθὸς αὐτοῦ.

Ἐπισκοπὴ Μετρῶν.— Προχθὲς ἐπανάκαμψεν ἐνταῦθα ὁ εἰς Μέτρως ἀποσταλὴς πατριρχικὸς ἐξάρχος πρὸς ἐξέτασιν τῶν κατὰ τοῦ θεοφλ. ἐπισκόπου Μετρῶν καὶ Ἀθύρων κ. Γωάκειμ παραπόνων ὀρθοδόξων τινῶν τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης ὁ πνιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος.

Ἐπισκέψεις.— Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο, μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑλπίδος χοροστασίαν, τὸν ἐν Κοντοσκλίῳ κατοικοῦντα ἀξιότιμον κ. Π. Τσακούσγλου, μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου.

Μονὴ Γηρομερίου.— Κατὰ παραδρομὴν ἐγγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν τὸ ὄνομα τῆς μονῆς, ἧς ἡγουμενεύει ὁ ὁσιώτ. κ. Ἀνθιμος Ραϊκόπουλος Ραγίου, ἀντὶ Γηρομερίου. Τῆς τοῦ Ραγίου ἡγουμενεύει ὁ τὸν μοναχικὸν βίον ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἀσπασθεὶς ὁσιώτ. κ. Διονύσιος Τακτικᾶκης.

Ἑκκλησία Ἱεροσολύμων

Σχολεῖα ἐν Παλαιστίνῃ.— Πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ ἀποφάσει διωρίσθησαν οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίται κκ. Ἰουστίνος καὶ Ἀγαθᾶγγελος ὁ μὲν ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἐφορος τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ πόλει σχολείων· ὁ δὲ ὁσιολογ. μοναχὸς κ. Ἀβράμιος διευθυντὴς τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ σχολείων καὶ γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Νεζαρέτ. — Τῇ 16 ἰουλίου κατετέθη ὁ θεμελιὸς λίθος τῆς κοινᾶς δαπάναις ἀνεγειρομένης ἐν Βηθλεὲμ νέας σχολῆς τῶν ἀρρέων ὑπὸ τοῦ πνιερ. ἀρχιεπισκόπου Θαβώριου κ. Στεφάνου, πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου ἐν Ἀγίᾳ Βηθλεὲμ.

Τυπογραφεῖον τοῦ Παναγίου Τάφου.— Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἡ ἑνωσις τῶν διαχειρίσεων τοῦ τυπογραφείου τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ περιοδικοῦ «Νέας Σιών» καὶ διωρίσθησαν μέλη ἐπιτροπῆς ἐξελεγχούσης τὴν ἐκδιδομένην ἐν τῇ «Ν. Σιών» ὕλην ὁ πνιερ. ἀρχιεπίσκοπος Θαβώριου κ. Στέφανος, ὁ καὶ πρόεδρος, ἀρχιμ. Χρυσόστομος διευθυντὴς τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, ἀρχιμ. Κλήμης, καθηγητὴς (ταμίας καὶ διαχειριστής), Μ. Ἀρχιδιάκονος Κλεώπας, Γ. Καρατζᾶς, καθηγητὴς ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ· ἀρχισυντάκτης δὲ καὶ διευθυντὴς ὑπεύθυνος τοῦ περιοδικοῦ

διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς αὐτῆς σχολῆς ὁσιολογ. μοναχὸς κ. Νικόλαος.

Ἠγούμενος τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πνιερ. ἀρχιμ. κ. Ἰγνᾶτιος, ἀντὶ τοῦ πρὸς Κύριον πρὸ μικροῦ μεταστάτος ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ.

Θεολογικὴ σχολή.— Κατὰ τὸ ἄρτι πρὸς ἡμᾶς σταλὲν τεύχος (ἰουλίου-αὐγούστου) τῆς Νέας Σιών, ἐξ οὗ σταχυολογοῦμέν τινες εἰδήσεις, οἱ κατὰ τὸ λήξαν ἤδη σχολικὸν ἔτος τελειοδίδακτοι τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἦσαν ἐπτὰ, ὧν πέντε ἔλαβον τὸν βαθμὸν ἁρίστα καὶ δύο πᾶνυ καλῶς· διάκονοι εἰσιν οἱ δύο.

Ἑκκλησία Ἑλλάδος

Ἱερὰ Σύνοδος.— Τῇ 12 λήξαντος ὁκτωβρίου ἐγένετο, κατὰ τὰ εἰθισμένα, ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας συνοδικῆς διακονίας. Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἀγγελθέντων θεμάτων, εἰς ἃ δέον νὰ ἀσχοληθῇ κατὰ τὸν ἀρχαίμενον ἤδη συνοδικὸν ἐνιαυτὸν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, σημειοῦμεν τὴν ἀνασύστασιν τῶν διαλυθεισῶν ἱεραικῶν σχολῶν, τὴν ἀναρρύθμισιν τῶν κατὰ τὰς ἱεράς ἐν τῷ κράτει μονᾶς, τὴν βελτίωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, καὶ τὴν προβίβασιν εἰς τιμὴν ἀρχιεπισκόπων τῶν ἀρχιερέων, ὧν ἡ τῆς ἱερᾶς διοικήσεως ἔδρα τυγχάνει πρωτεύουσα νομοῦ.

Γραφεῖον ἱερᾶς Συνόδου.— Ὁ πρὸ μικροῦ διορισθεὶς πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου διάκονος κ. Πολύκαρπος ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ προχειρίσθη ἀρχιμανδρίτης ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν, διορισθεὶς, ὡς εἴθισται, ἐφημέριος ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ Χίλλ, ἱερουργῶν κατὰ κυριακὴν καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐπισκοπὴ Σύρου.— Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς πρὸς τοὺς κυρίους τῶν ἐν Σύρῳ πέντε κτητορικῶν ναῶν ὁ πνιερ. ἐπίσκοπος Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου κ. Ἀθανάσιος ἀπηγόρευσε, συμφώνως καὶ προγενεστέραις ἀποφάσεσι, τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπιτέλεσιν λειτουργιῶν κατὰ τὰς δεσποτικὰς καὶ θεομητορικὰς ἐορτάς καὶ κατὰ τὰς κυριακάς· ἐξαίρουνται αἱ καθημεριναὶ καὶ αἱ μνημια τῶν ἁγίων, ὧν ἐπ' ὀνόματι οἱ ναοὶ οὗτοι σεμνύνονται.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν.— Κατὰ τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων γνωστοποιηθεῖσαν διακήρυξιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πάτραις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἡ δαπάνη τοῦ πρώτου τμήματος

τῶν ἐργασιῶν, ἤτοι ἡ θεμελίωσις τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ναοῦ καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ βήθρου αὐτοῦ προϋπελογίσθη εἰς 255000 δραχμῶν. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, οὗσαν ἐπταμελῆ ὑπὸ πρόεδρον τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Πατρῶν κ. Ἀντώνιον Παράσχην, ἔλαβον μέρος ὁ πρὸς πᾶν καλὸν ἔργον προθυμότατος νομάρχης κ. Χρ. Παλαμάς καὶ ὁ δήμαρχος πατρῶν, κατὰ τὰ νενυμισμένα.

Ἐπισκοπὴ Ἰθαίης.— Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἰθάκης εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδα «Σκρίπ» ἐκφράζει κοινὴν λύπην ἐπὶ τῇ κατὰργήσει τῆς ἐπισκοπῆς Ἰθάκης συνενωθείσης τῇ Λευκάδι καὶ ἀποτελεσάσης ἐπισκοπὴν μίαν, τὴν Λευκάδος καὶ Ἰθάκης. Ἡ ἐπισκοπὴ Ἰθάκης συνεστήθη ἐκ νέου τῷ 1817, συγχρόνως τῇ τῶν Παξῶν, κατὰ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ τότε «Πολιτεύματος τῶν ἐνωμένων ἐπαρχιῶν τῶν Ἰονικῶν νήτων». Τὴν ὑπάρξιν τῶν δύο τούτων ἐπισκοπῶν ὡς καὶ τῶν ἐν Ἑπτανήσῃ λοιπῶν ἀρχιεπισκοπῶν ἢ μητροπόλεων ἐγγυήθη ἡ μεταξὺ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος συνθήκη τῆς 12 μαρτίου 1864.

Ἱερατικὴ σχολὴ Ἀρτης.— Τῇ 27 λήξαντος μηνὸς ἤρξαντο τὰ μαθήματα τῆς τέταρτον ἔτος ἤδη διανοούσης Ἱερατικῆς ἐν Ἀρτῇ σχολῆς, ἧς ἡ ὑπαρξίς καὶ συντήρησις εὐοδουτικὴ ὁσημέρῃ, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς στοργὴν τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ἀρτης κ. Γενναδίου. Ὁ τῶν μαθητῶν ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς τριάκοντα, ἐκ τε τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἀγαθαὶ πράξεις.— Ὁ πρό μικροῦ συσταθείς ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Τρεῖς Ἱεράρχαι», ὁ τόσον ἀθωρύβως ἐργαζόμενος ὑπὸ προστάτην καὶ ἐπίτιμον πρόεδρον τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Ἀθηνῶν, κατὰ τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον», προσήνεγκε χιλίας δρχμὰς ὑπὲρ τῶν ἀγγιχλιγῶν, χιλίας ἔτι πρὸς ἀποφυλάκισιν τριάκοντα πέντε ἀτυχῶν ἐν φυλακίαις κρατουμένων ἐνεκα χρεῶν, καὶ πεντακοσίας ὑπὲρ τῶν πάθόντων ἐκ τῶν πρὸ μικροῦ συμβασιῶν ἐν Τρικλάσις πλημυρῶν.

Τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν

ἀγγέλλομεν ὅτι, τοῦ φύλλου ἡμῶν ἀπὸ τινῶν μηνῶν, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐκτυπούμενου κατὰ σάββατον, ἀδύνατον νὰ λάβωσι φύλλον τὴν ἐπιοῦσαν ἢ καὶ τὴν δευτέραν οἱ ἐν πλησιοχώροις ἡμῶν ἐπαρχίαις εὐρισκόμενοι συνδρομηταί, οἵτινες ἐνίοτε διαδιδά-

ζουσιν ἡμῖν παρατηρήσεις ἐπὶ βραδείᾳ λήψει τῶν φύλλων τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

—**Τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ μῶρτιον καὶ ζητοῦσι τὰ ἀπὸ 1 ἰανουαρίου φύλλα ἀγγέλλομεν ὅτι ἀδυνατοῦμεν ν' ἀποστείλωμεν ταῦτα, μὴ ἔχοντες.** Ἡ περίοδος τῆς ἐτησίως συνδρομῆς αὐτῶν θεωρεῖται ἀρχομένη ἀπὸ μαρτίου 1907 καὶ λήγουσα φεβρουάριον προσεχοῦς ἔτους. Τὸ γραφεῖον ἀποστέλλει φύλλα μόνον ἀφ' οὗ χρόνου εὐρίσκει διαθέσιμα πολλὰ. Λογίζομενον τὴν συνδρομὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου, ὅπερ ἔλαβεν ὁ νεωστὶ καταγραφείς ἐν τοῖς συνδρομηταῖς.

—**Ἐπειδὴ παρατηροῦσιν ἡμῖν ὅτι ἐνιαχοῦ σειρὰ φύλλων τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» τακτικῶς στελλομένη παραπίπτει, μὴ φθάνουσα εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ λαμβάνοντας εἶνα πληροφορῶσιν ἡμᾶς περὶ τούτου, ἐγκαίρως τῶν ἀναγκαίων μέτρων λαμβανομένων.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου Σαρδίνσκη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ πῆκος ὀθωμανῶν, τέως μὲν δικολάβος ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Βασιλικῆς Κωνστ. Σαρδίνσκη, τὸ γένος ἱεροδιακόνου Γεωργίου Χρυσοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοικοῦ Πέραν (Ἀἵναλῆ-τσεσμέ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐν ἡμῇ αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 ὁκτωβρίου 1907.

Ὁ προεδρεύων

1

Ὁ Μ. πρωτοδύκελλος ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1218

Π. Ψ. 7262/1